

บทที่ 4

ผลการศึกษาวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในฐานะสื่อวัฒนธรรมประชานิยม (popular culture) ของผู้ปกครองทางการไต้หวันในเขตกรุงเทพมหานคร” การศึกษาในครั้งนี้มีได้ทำการเก็บข้อมูลแบบผสมผสาน (mix research) โดยเก็บข้อมูลแบบเชิงสำรวจ (quantitative research) กับกลุ่มตัวอย่างโดย ผู้ศึกษาทำการสุ่มตัวอย่างเฉพาะผู้ที่ปกครองทางการไต้หวันและผู้ติดต่อสื่อสารกับผู้ปกครองทางการไต้หวันเป็นประจำ จำนวน 100 ตัวอย่าง และได้ทำการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ (qualitative research) กับผู้ปกครองทางการไต้หวันจำนวน 100 ตัวอย่าง ซึ่งผู้ศึกษาได้นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบของตารางและการบรรยายตามลำดับขั้นตอน ซึ่งผลการวิจัยสามารถแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอนได้ดังนี้

การวิจัยเชิงสำรวจ (quantitative research)

ส่วนที่ 1 คำถามทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการไต้หวันทั่วไป

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้แอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการไต้หวัน

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ส่วนที่ 5 คำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจจากการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ส่วนที่ 6 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 คำถามทั่วไปเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์

จากการเก็บข้อมูลตามขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย การวิเคราะห์ข้อมูลตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน โดยนำเสนอข้อมูลเป็นจำนวนร้อยละ ของกลุ่มตัวอย่างได้ตามตารางที่ 1-5 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	77	77.00
หญิง	23	23.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 1 พบว่า จากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย-หญิง อายุตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไป จำนวนทั้งสิ้น 100 คน พบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย โดยมีจำนวนทั้งสิ้น จำนวน 77 คน คิดเป็นร้อยละ 77.00 รองลงมา คือ กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยมีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 23.00

ตารางที่ 2 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
15-20 ปี	22	22.00
21-25 ปี	28	28.00
26-30 ปี	17	17.00
31-35 ปี	7	7.00
36-40 ปี	12	12.00
41-45 ปี	7	7.00
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	7	7.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-25 ปี โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 28 คน คิดเป็นร้อยละ 28.00 รองลงมาคือ อายุระหว่าง 15-20 ปี มีจำนวนทั้งสิ้น 22 คน คิดเป็นร้อยละ 22.00 และที่น้อยที่สุด มี 3 กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 31-35 ปี กลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 41-45 ปี และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุมากกว่า 45 ปีขึ้นไป ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน คือ 7 คน คิดเป็นร้อยละ 7.00

ตารางที่ 3 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ครู/อาจารย์	2	2.00
พนักงานบริษัทเอกชน	27	27.00
รับจ้างทั่วไป	11	11.00
นักเรียน/นักศึกษา	43	43.00
ธุรกิจส่วนตัว/อื่น ๆ	17	17.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ประกอบอาชีพนักเรียน/นักศึกษา โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 43 คน คิดเป็นร้อยละ 43.00 รองลงมา คือ พนักงานบริษัทเอกชน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 27 คน คิดเป็นร้อยละ 27.00 และที่น้อยที่สุด คือ ครู/อาจารย์ โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.00

ตารางที่ 4 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มัธยมศึกษาตอนต้น	6	6.00
อนุปริญญา/ปวส.	41	41.0
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	47	47.00
สูงกว่าปริญญาตรี	6	6.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 47 คน คิดเป็นร้อยละ 47.00 รองลงมา คือ อนุปริญญา/ปวส. โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 41 คน คิดเป็นร้อยละ 41.00 และที่น้อยที่สุด คือ มัธยมศึกษาตอนต้นและสูงกว่าปริญญาตรี โดยมีจำนวนที่เท่ากันทั้งสิ้น 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00

ตารางที่ 5 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

รายได้	จำนวน (คน)	ร้อยละ
5,001-15,000 บาท	74	74.00
15,001-35,000 บาท	9	9.00
35,001-50,000 บาท	4	4.00
50,000 บาทขึ้นไป	13	13.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีรายได้อยู่ที่ 5,001-15,000 บาท/เดือน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 74 คน คิดเป็นร้อยละ 74.00 รองลงมาคือ 50,000 บาทขึ้นไป โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 13 คน คิดเป็น ร้อยละ 13.00 และน้อยที่สุด คือ 35,001 - 50,000 บาท โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 4 คน คิดเป็นร้อยละ 9.00

ส่วนที่ 2 พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยืม

ผู้ศึกษาได้ทำการแบ่งพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยืมออกเป็น 9 ส่วน โดยนำเสนอข้อมูลเป็นจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างได้ตามตาราง ที่ 6-14 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประเภทบุคคลที่ผู้ปกครองทางการได้ยืมติดต่อสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ประเภทบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
คนปกติ	15	15.00
ผู้ปกครองทางการได้ยืม	85	85.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ติดต่อสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับผู้ปกครองทางการได้ยืม โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 85 คน คิดเป็นร้อยละ 85.00 รองลงมาคือ คนปกติ โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 15 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามกลุ่มบุคคลที่ผู้ปกครองทางการ
ได้ยื่นติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

กลุ่มบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ผู้ปกครอง/ครอบครัว	31	31.00
เพื่อน	57	57.00
คนรัก	12	12.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบ
สมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารกับเพื่อน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 57 คน คิดเป็นร้อยละ 57.00 รองลงมา คือ
ผู้ปกครอง/ครอบครัว โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 31 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00 และใช้โทรศัพท์มือถือ
แบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารน้อยที่สุด คือ คนรัก โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 12 คน คิดเป็นร้อยละ 12.00

ตารางที่ 8 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเรื่องต่าง ๆ ที่ผู้ปกครอง
ทางการได้ยื่นติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

เรื่อง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เรื่องครอบครัว/ความรัก	31	31.00
เรื่องทั่ว ๆ ไป/กิจกรรมต่าง ๆ	69	69.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเรื่องต่าง ๆ ในการติดต่อสื่อสารผ่าน
โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนสื่อสาร คือ เรื่องทั่ว ๆ ไป/กิจกรรมต่าง ๆ มากที่สุด โดยมีจำนวน
ทั้งสิ้น 69 คน คิดเป็นร้อยละ 69.00 รองลงมา คือ เรื่องครอบครัว/ความรัก โดยมีจำนวนทั้งสิ้น
31 คน คิดเป็นร้อยละ 31.00

ตารางที่ 9 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามช่วงเวลาของผู้ปกครอง
ทางการได้ยืมติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ช่วงเวลา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ช่วงเที่ยง (12.00-14.00 น.)	13	13.00
ช่วงเย็น (17.01-19.00 น.)	61	61.00
ช่วงค่ำ (19.01-21.00 น.)	26	26.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่าน
โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนช่วงเย็น (17.01-19.00 น.) มากที่สุด โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 61 คน
คิดเป็นร้อยละ 61.00 รองลงมา คือ ช่วงค่ำ (19.01-21.00 น.) โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 26 คน คิดเป็น
ร้อยละ 26.00 และน้อยที่สุด คือ ช่วงเที่ยง (12.00-14.00 น.) โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 13 คน คิดเป็น
ร้อยละ 13.00

ตารางที่ 10 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระยะเวลาที่ผู้ปกครอง
ทางการได้ยืมติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ระยะเวลา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ครั้งละ 5-10 นาที	44	44.00
ครั้งละ 10-30 นาที	56	56.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่าน
โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละครั้ง 10-30 นาที มากที่สุด โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 56 คน คิดเป็น
ร้อยละ 56.00 รองลงมา คือ ครั้งละ 5-10 นาที โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 44 คน คิดเป็นร้อยละ 44.00
ตามลำดับ

ตารางที่ 11 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความถี่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนในแต่ละวัน

ความถี่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3 - 6 ครั้ง	100	100.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนมี ความถี่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน 3 - 6 ครั้งต่อวัน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 100 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 12 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนในแต่ละวัน

สถานที่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ที่ทำงาน/สถานศึกษา	44	44.00
ห้างสรรพสินค้า/ตลาด/แหล่งชุมชน	56	56.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนในห้างสรรพสินค้า/ตลาด/แหล่งชุมชน มากที่สุด โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 56 คน คิดเป็นร้อยละ 56.00 รองลงมา คือ ที่ทำงาน/สถานศึกษา โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 44 คน คิดเป็นร้อยละ 44.00

ตารางที่ 13 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน

ค่าใช้จ่าย (เดือน)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ต่ำกว่า 500 บาท	14	14.00
501 - 1,000 บาท	42	42.00
1,001 - 1,500 บาท	44	44.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน 1,001-1,500 บาท โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 44 คน คิดเป็นร้อยละ 44.00 รองลงมา คือ 500-1,000 บาท โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 42 คน คิดเป็นร้อยละ 42.00 และน้อยที่สุด คือ ต่ำกว่า 500 บาท โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 14 คน คิดเป็นร้อยละ 14.00

ตารางที่ 14 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามการซื้อและชำระค่าบริการเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยื่น

การซื้อและชำระค่าบริการรายเดือน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ซื้อและชำระค่าบริการเอง	44	44.00
มีผู้ซื้อให้แต่ชำระค่าบริการเอง	56	56.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการซื้อและชำระค่าบริการรายเดือนของโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยมีผู้ซื้อให้แต่ชำระค่าบริการด้วยตนเอง โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 56 คน คิดเป็นร้อยละ 56.00 รองลงมา คือ ซื้อและชำระค่าบริการเอง โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 44 คน คิดเป็นร้อยละ 44.00

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้แอปพลิเคชัน (application) บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยืม

ผู้ศึกษาได้ทำการแบ่งพฤติกรรมการใช้แอปพลิเคชัน (application) บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยืมออกเป็น 5 ส่วน โดยนำเสนอข้อมูลเป็นจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างได้ตามตาราง ที่ 15 - 19 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 15 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามประเภทของแอปพลิเคชัน (application) ที่มีการใช้งานผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ประเภทแอปพลิเคชัน (application)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เกมส์	21	8.86
รูปภาพและภาพเคลื่อนไหว (photo & video)	24	10.13
การศึกษา (education)	17	7.17
ไลฟ์สไตล์ (life style)	26	10.97
สุขภาพและการออกกำลังกาย (health & fitness)	8	3.38
เครือข่ายสังคมออนไลน์ (social media)	93	39.24
Newsstand (ข่าวสาร)	8	3.38
Travel (ท่องเที่ยว)	8	3.38
Sport (กีฬา)	8	3.38
Entertainment (ความบันเทิง)	8	3.38
Finance (การเงิน)	8	3.38
Food & Drink (อาหารและเครื่องดื่ม)	8	3.38
รวม	237	100.00

จากตารางที่ 15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีการใช้บริการ แอปพลิเคชัน (application) ประเภท เครือข่ายสังคมออนไลน์ (social media) มากที่สุด โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 93 คน คิดเป็นร้อยละ 39.24 รองลงมา คือ ประเภทไลฟ์สไตล์ (life style) โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 26 คน คิดเป็นร้อยละ 10.97 และน้อยที่สุด คือ ประเภท สุขภาพและการออกกำลังกาย (health & fitness), Newsstand (ข่าวสาร), Travel (ท่องเที่ยว), Sport (กีฬา), Entertainment (ความบันเทิง), Finance (การเงิน) และ Food & Drink (อาหารและเครื่องดื่ม) โดยมีจำนวนเท่ากันทั้งสิ้น 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.38

ตารางที่ 16 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามแอปพลิเคชัน (application) ที่มีการใช้บริการผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

แอปพลิเคชัน (application)	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เครือข่ายสังคมออนไลน์	100	100.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนใช้บริการแอปพลิเคชัน (application) ประเภทเครือข่ายสังคมออนไลน์มากที่สุด โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 100 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 17 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความถี่ในการใช้บริการแอปพลิเคชัน (application) บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนต่อวัน

ความถี่ในการใช้บริการแอปพลิเคชัน (application) ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนต่อวัน	จำนวน (คน)	ร้อยละ
3 - 6 ครั้ง	44	44.00
7 - 10 ครั้ง	56	56.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความถี่ในการใช้บริการแอปพลิเคชัน (application) บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน 7 - 10 ครั้งต่อวัน มากที่สุด โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 56 คน คิดเป็นร้อยละ 56.00 รองลงมา คือ 3 - 6 ครั้งต่อวัน โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 44 คน คิดเป็นร้อยละ 44.00

ตารางที่ 18 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระยะเวลาการใช้แอปพลิเคชัน (application) ผ่านโทรศัพท์มือถือในแต่ละครั้ง

ระยะเวลา	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ครั้งละ 5 - 10 นาที	100	100.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีระยะเวลาการใช้บริการแอปพลิเคชัน (application) ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ครั้งละ 5-10 นาที มากที่สุด โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 100 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00

ตารางที่ 19 แสดงจำนวน และร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามสถานที่ในการใช้บริการ แอปพลิเคชัน (application) บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

สถานที่	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บ้าน/ที่พัก	44	44.00
ห้างสรรพสินค้า/ตลาด/แหล่งชุมชน	56	56.00
รวม	100	100.00

จากตารางที่ 19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสถานที่ในการใช้บริการแอปพลิเคชัน (application) ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนที่ ห้างสรรพสินค้า/ตลาด/แหล่งชุมชน มากที่สุด โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 56 คน คิดเป็นร้อยละ 56.00 รองลงมา คือ บ้าน/ที่พัก โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 44 คน คิดเป็นร้อยละ 44.00

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ตารางที่ 20 แสดงจำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

การใช้ประโยชน์ จาก โทรศัพท์มือถือ แบบสมาร์ทโฟน	ระดับการใช้ประโยชน์					ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน SD	ระดับ การใช้ ประโยชน์
	น้อย ที่สุด (1)	น้อย (2)	ปาน กลาง (3)	มาก (4)	มาก ที่สุด (5)			
1. เพื่อประโยชน์ ในด้านการนำ ข้อมูลข่าวสาร ไปช่วยในการ ตัดสินใจ	0	0	0	44 (44.00)	56 (56.00)	4.44	0.498	มากที่สุด
2. เพื่อประโยชน์ ในการหาข้อมูล ข่าวสารที่ทันสมัย ทั้งเรื่องของเพื่อน คนรู้จักและเรื่อง ทั่วไป	0	0	0	0	100 (100.0)	5.00	0.000	มากที่สุด
3. เพื่อประโยชน์ ในการแสดงออก ด้านความคิดเห็น ของตนเอง	0	0	0	56 (56.0)	44 (44.0)	4.44	0.498	มากที่สุด
4. โพสต์รูปและ เรื่องราวของ ตนเอง	0	44 (44.0)	56 (56.0)	0	0	2.56	0.498	น้อย
5. เพื่อประโยชน์ ในการสนทนา กับเพื่อนและ คนอื่น ๆ	0	0	0	44 (44.0)	56 (56.0)	4.56	0.498	มากที่สุด

ตารางที่ 20 (ต่อ)

การใช้ประโยชน์ จาก โทรศัพท์มือถือ แบบสมาร์ทโฟน	ระดับการใช้ประโยชน์					ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน SD	ระดับ การใช้ ประโยชน์
	น้อย ที่สุด (1)	น้อย (2)	ปาน กลาง (3)	มาก (4)	มาก ที่สุด (5)			
6. เพื่อประโยชน์ ด้านความสัมพันธ์ กับเพื่อนและ สังคม	0	0	44 (44.0)	0	56 (56.0)	4.12	0.997	มาก
7. เพื่อประโยชน์ ในการใช้เวลาว่าง	0	0	56 (56.0)	44 (44.0)	0	3.44	0.498	มาก
8. เพื่อประโยชน์ ด้านความบันเทิง และสนุกสนาน	0	0	44 (44.0)	56 (56.0)	0	3.56	0.498	น้อย
รวม						4.02	0.124	สูง

จากตารางที่ 20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.02 เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยิน มีการใช้ประโยชน์ในการหาข้อมูลข่าวสารที่ทันสมัยทั้งเรื่องของเพื่อน คนรู้จัก และเรื่องทั่วไปมากที่สุด โดยมีการใช้ประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.00 รองลงมา คือ เพื่อประโยชน์ในการสนทนากับเพื่อนและคนอื่น ๆ โดยมีการใช้ประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 และที่น้อยที่สุด คือ โปสต์รูปและเรื่องราวของตนเอง โดยมีการใช้ประโยชน์อยู่ในระดับน้อย โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.56

ส่วนที่ 5 คำถามเกี่ยวกับความพึงพอใจจากการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone)

ตารางที่ 21 แสดงจำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวกับความพึงพอใจจากการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ความพึงพอใจ จากการใช้ โทรศัพท์มือถือ แบบสมาร์ทโฟน	ระดับการใช้ประโยชน์					ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน <i>SD</i>	ระดับ ความพึง พอใจ
	น้อย ที่สุด (1)	น้อย (2)	ปาน กลาง (3)	มาก (4)	มาก ที่สุด (5)			
1. ได้รับความรู้ ข้อมูลข่าวสาร ต่าง ๆ ได้ง่ายและ สะดวกรวดเร็ว	0	0	0	0	100 (100.0)	5.00	0.000	มากที่สุด
2. ได้รับความรู้ที่มี ความทันสมัย	0	0	0	0	100 (100.0)	5.00	0.000	มากที่สุด
3. สามารถสื่อสาร แสดงออกถึง ความคิดเห็น ต่าง ๆ ของตนเอง ได้	0	0	0	44 (44.0)	56 (56.0)	4.56	0.498	มากที่สุด
4. สามารถ สร้างสรรค์ความ เป็นตัวตนได้	0	0	44 (44.0)	56 (56.0)	0	4.12	0.997	มาก
5. สามารถ ติดต่อสื่อสารกับ เพื่อนและคนอื่นๆ ได้อย่างรวดเร็ว	0	0	0	0	100 (100)	5.00	0.000	มากที่สุด

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ความพึงพอใจ จากการใช้ โทรศัพท์มือถือ แบบสมาร์ทโฟน	ระดับการใช้ประโยชน์					ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่า เบี่ยงเบน มาตรฐาน <i>SD</i>	ระดับ ความพึง พอใจ
	น้อย ที่สุด (1)	น้อย (2)	ปาน กลาง (3)	มาก (4)	มาก ที่สุด (5)			
6. สามารถสร้าง ความสัมพันธ์กับ เพื่อนและบุคคล อื่น	0	0	0	44 (44.0)	56 (56.0)	4.56	0.489	มากที่สุด
7. สามารถเป็น กิจกรรมที่ทำ ยามว่าง	0	0	0	44 (44.0)	56 (56.0)	4.56	0.498	มากที่สุด
8. ได้รับความ เพลิดเพลิน สนุกสนาน	0	0	0	44 (44.0)	56 (56.0)	4.56	0.498	มากที่สุด
รวม						4.67	0.374	มากที่สุด

จากตารางที่ 21 พบว่า ความพึงพอใจจากการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.67 เมื่อพิจารณาในรายละเอียด พบว่า ผู้บกรรื่องทางการได้ยินมีความพึงพอใจที่ได้รับความรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ได้ง่ายและสะดวกรวดเร็ว ได้รับข้อมูลที่มีความทันสมัย และสามารถติดต่อสื่อสารกับเพื่อนและคนอื่น ๆ ได้อย่างรวดเร็ว มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยในอัตราที่เท่ากัน คือ 5.00 รองลงมา คือ พึงพอใจที่สามารถสื่อสารและแสดงออกถึงความคิดเห็นต่าง ๆ ของตนเองได้ สามารถสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนและบุคคลอื่นสามารถเป็นกิจกรรมที่ทำยามว่าง และได้รับความเพลิดเพลินสนุกสนาน มากที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยในอัตราที่เท่ากัน คือ 4.56 และที่น้อยที่สุด คือ พึงพอใจที่สามารถสร้างสรรค์ความเป็นตัวคนได้ อย่างไรก็ตามก็ตีความพึงพอใจที่พบอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12

ส่วนที่ 6 การทดสอบสมมติฐาน (hypothesis testing)

สมมติฐานที่ 1 ผู้บกร่องทางการไคยีนที่มีลักษณะทางประชากร แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟน แตกต่างกัน

จำแนกตามเพศ

สมมติฐานย่อยที่ 1.1 ผู้บกร่องทางการไคยีนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับประเภทบุคคล แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกร่องทางการไคยีนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับประเภทบุคคล ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกร่องทางการไคยีนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับประเภทบุคคล แตกต่างกัน

ตารางที่ 22 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศ และติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับประเภทบุคคล

เพศ	ประเภทบุคคลที่ติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟน		รวม
	คนปกติ	ผู้บกร่องทางการไคยีน	
ชาย	10	67	77
	(10.0)	(67.0)	(100.0)
หญิง	5	18	23
	(5.0)	(18.0)	(100.0)
รวม	15	85	100
	(15.0)	(85.0)	(100.00)

$$\chi^2 = 1.064 \text{ df} = 1 \text{ P-Value} = 0.302$$

จากตารางที่ 22 ผลการทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างเพศและติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับประเภทบุคคล พบว่า $\chi^2 = 1.064$ $\text{df} = 1$ $\text{P-Value} = 0.302$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มามากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐาน H_0 ปฏิเสธสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกร่องทางการไคยีนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับประเภทบุคคล ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยที่ 1.2 ผู้บกร่องทางการไ้ยีนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับ กลุ่มบุคคล แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกร่องทางการไ้ยีนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับกลุ่มบุคคล ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกร่องทางการไ้ยีนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับกลุ่มบุคคล แตกต่างกัน

ตารางที่ 23 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศ และพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนติดต่อกับกลุ่มบุคคล

เพศ	กลุ่มบุคคลที่ติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟน			รวม
	ผู้ปกครอง/ครอบครัว	เพื่อน	คนรัก	
ชาย	26 (26.0)	39 (39.0)	12 (12.0)	77 (100.0)
หญิง	5 (5.0)	18 (18.0)	0 (0)	23 (100.0)
รวม	31 (31.0)	57 (57.0)		100 (100.00)

$$\chi^2 = 6.780 \quad df = 2 \quad P\text{-Value} = 0.304$$

จากตารางที่ 23 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศและพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนติดต่อกับกลุ่มบุคคล พบว่า $\chi^2 = 6.780 \quad df = 2 \quad P\text{-Value} = 0.304$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐาน H_0 ปฏิเสธสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกร่องทางการไ้ยีนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับกลุ่มบุคคล ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยที่ 1.3 ผู้บกร่องทางการไ้ยีนที่มีเพศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนติดต่อกับสาระ เรื่องต่าง ๆ แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกร่องทางการไ้ยีนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนติดต่อกับสาระเรื่องต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกร่องทางการไ้ยีนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนติดต่อกับสาระเรื่องต่าง ๆ แตกต่างกัน

ตารางที่ 24 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศ และพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ
แบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ

เพศ	เรื่องต่าง ๆ ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือ แบบสมาร์ทโฟน		รวม
	เรื่องครอบครัว/ความรัก	เรื่องทั่ว ๆ ไป/กิจกรรมต่าง ๆ	
ชาย	26 (26.0)	51 (51.0)	77 (100.0)
หญิง	5 (5.0)	18 (18.0)	23 (100.0)
รวม	31 (31.0)	69 (69.0)	100 (100.00)

$$\chi^2 = 1.198 \text{ df} = 1 \text{ P-Value} = 0.274$$

จากตารางที่ 24 ผลการทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างเพศ และพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ พบว่า $\chi^2 = 1.198$ $\text{df} = 1$ $\text{P-Value} = 0.274$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐาน H_0 ปฏิเสธสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกร่องทางการไต่ยนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยที่ 1.4 ผู้บกร่องทางการไต่ยนที่มีเพศที่แตกต่างกันมีช่วงเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกร่องทางการไต่ยนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีช่วงเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกร่องทางการไต่ยนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีช่วงเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 25 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศ และช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

เพศ	ช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน			รวม
	ช่วงเที่ยง (12.00 - 14.00 น.)	ช่วงเย็น (17.01 - 19.00 น.)	ช่วงค่ำ (19.01 - 21.00 น.)	
ชาย	13 (13.0)	43 (43.0)	21 (21.0)	77 (100.0)
หญิง	0 (0)	18 (18.0)	5 (5.0)	23 (100.0)
รวม	13 (13.0)	61 (61.0)	26 (26.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 5.551 \text{ df} = 2 \text{ P-Value} = 0.062$$

จากตารางที่ 25 ผลการทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างเพศ และช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 5.551 \text{ df} = 2 \text{ P-Value} = 0.062$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มามากกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐาน H_0 ปฏิเสธสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีเพศที่แตกต่างกันมีช่วงเวลาในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยที่ 1.5 ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีเพศที่แตกต่างกันมีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 26 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศ และระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

เพศ	ระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ครั้งละ 5 - 10 นาที	ครั้งละ 10 - 30 นาที	
ชาย	39 (39.0)	38 (38.0)	77 (100.0)
หญิง	5 (5.0)	18 (18.0)	23 (100.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.00)

$$\chi^2 = 6.007 \text{ df} = 1 \text{ P-Value} = 0.014$$

จากตารางที่ 26 ผลการทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างเพศ และระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 6.007 \text{ df} = 1 \text{ P-Value} = 0.014$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกรร่งทางการไต้ยึนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกััน โดยพบว่าผู้บกรร่งทางการไต้ยึนเพศหญิงมีระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน มากกว่าเพศชาย โดยมีระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนครั้งละ 10 - 30 นาที มากที่สุด ในขณะที่เพศชายมีระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนครั้งละ 5 - 10 นาที มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.6 ผู้บกรร่งทางการไต้ยึนที่มีเพศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละสถานที่ แตกต่างกััน

H_0 : ผู้บกรร่งทางการไต้ยึนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละ สถานที่ ไม่แตกต่างกััน

H_1 : ผู้บกรร่งทางการไต้ยึนที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละ สถานที่ แตกต่างกััน

ตารางที่ 27 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศ และพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละสถานที่

เพศ	สถานที่ในการใช้ติดต่อสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ที่ทำงาน/สถานศึกษา	ห้างสรรพสินค้า/ตลาด/แหล่งชุมชน	
ชาย	39 (39.0)	38 (38.0)	77 (100.0)
หญิง	5 (5.0)	18 (18.0)	23 (100.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.00)

$$\chi^2 = 6.007 \text{ df} = 1 \text{ P-Value} = 0.014$$

จากตารางที่ 27 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศและพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละสถานที่ พบว่า $\chi^2 = 6.007 \text{ df} = 1 \text{ P-Value} = 0.014$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละสถานที่ แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ปกครองทางการได้ยืมเพศหญิงมีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในสถานที่ คือ ห้าง/สรรพสินค้า/แหล่งชุมชน มากที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครองทางการได้ยืมเพศชายมีพฤติกรรมการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนใน สถานที่ คือ สถานที่ทำงาน/สถานศึกษา มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.7 ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่มีเพศที่แตกต่างกันมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละเดือน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละเดือน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละเดือน แตกต่างกัน

ตารางที่ 28 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศ และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนโดยเฉลี่ยต่อเดือน

เพศ	ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนโดยเฉลี่ยต่อเดือน			รวม
	ต่ำกว่า 500 บาท	501 - 1,000 บาท	1,001 - 1,500 บาท	
ชาย	8 (8.0)	30 (30.0)	39 (39.0)	77 (100.0)
หญิง	6 (6.0)	12 (12.0)	5 (5.0)	23 (100.0)
รวม	14 (14.0)	42 (42.0)	44 (44.0)	100 (100.00)

$$\chi^2 = 7.217 \text{ df} = 2 \text{ P-Value} = 0.027$$

จากตารางที่ 28 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศและค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนโดยเฉลี่ยต่อเดือน พบว่า $\chi^2 = 7.217 \text{ df} = 2 \text{ P-Value} = 0.027$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บงการทางการไต้หวันที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละเดือน แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้บงการทางการไต้หวันเพศหญิงมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนโดยเฉลี่ยต่อเดือน เดือนละ 501 - 1,000 บาท มากที่สุด ในขณะที่เพศชายมีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนโดยเฉลี่ยต่อเดือน เดือนละ 1,000 - 1,500 บาท มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.8 ผู้บงการทางการไต้หวันที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บงการทางการไต้หวันที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บงการทางการไต้หวันที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 29 ผลการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างเพศ และพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการไต้หวัน

เพศ	พฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ซื้อและชำระค่าบริการเอง	มีผู้ซื้อให้แต่ชำระค่าบริการเอง	
ชาย	39 (39.0)	38 (38.0)	77 (100.0)
หญิง	5 (5.0)	18 (18.0)	23 (100.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.00)

$$\chi^2 = 6.007 \text{ df} = 1 \text{ P-Value} = 0.014$$

จากตารางที่ 29 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศและพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการไต้หวัน พบว่า $\chi^2 = 6.007$ $\text{df} = 1$ $\text{P-Value} = 0.014$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มีเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละเดือน แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ปกครองทางการไต้หวันเพศหญิงมีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน คือ มีผู้ซื้อให้แต่ชำระค่าบริการเองมากที่สุด ในขณะที่เพศชาย มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยซื้อและชำระค่าบริการเอง มากที่สุด

จำแนกตามอายุ

สมมติฐานย่อยที่ 1.9 ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทรูขุคลิก แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทรูขุคลิก ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทรูขุคลิก แตกต่างกัน

ตารางที่ 30 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุ และติดต่อสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือ
แบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล

อายุ	ประเภทบุคคลที่ติดต่อสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	คนปกติ	ผู้บกพร่องทางการได้ยิน	
15 - 20 ปี	0 (0.0)	22 (22.0)	22 (22.0)
21-25 ปี	0 (0.0)	28 (28.0)	28 (28.0)
26-30 ปี	0 (0.0)	17 (17.0)	17 (17.0)
31-35 ปี	5 (5.0)	2 (2.0)	7 (7.0)
36-40 ปี	4 (4.0)	8 (8.0)	12 (12.0)
41-45 ปี	3 (3.0)	4 (4.0)	7 (7.0)
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	3 (3.0)	4 (4.0)	7 (7.0)
รวม	15 (15.0)	85 (85.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 40.990 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 30 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือกับประเภทบุคคล พบว่า $\chi^2 = 40.990 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่า
นัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0
ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการ
ติดต่อสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือกับประเภทบุคคล แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยิน
ที่มีอายุ 15 - 30 ปี และตั้งแต่ 36 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมการสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือแบบ
สมาร์ทโฟน กับผู้บกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน มากที่สุด ในขณะที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุ
31- 35 ปี มีพฤติกรรมการสื่อสารกับผู้คนปกติ มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.10 ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับกลุ่มบุคคล แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับกลุ่มบุคคล ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับกลุ่มบุคคล แตกต่างกัน

ตารางที่ 31 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุ และพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารกับกลุ่มบุคคล

อายุ	กลุ่มบุคคลที่ติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน			รวม
	ผู้ปกครอง / ครอบครัว	เพื่อน	คนรัก	
15 - 20 ปี	0 (0.0)	14 (14.0)	8 (8.0)	22 (22.0)
21 - 25 ปี	0 (0.0)	24 (24.0)	4 (4.0)	28 (28.0)
26 - 30 ปี	0 (0.0)	17 (17.0)	0 (0.0)	17 (17.0)
31 - 35 ปี	5 (5.0)	2 (2.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
36 - 40 ปี	12 (12.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	12 (12.0)
41 - 45 ปี	7 (7.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	7 (7.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
รวม	31 (31.0)	57 (57.0)	12 (12.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 106.943 \text{ df} = 12 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 31 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุและพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับกลุ่มบุคคล พบว่า $\chi^2 = 106.943$ $df = 12$ $P\text{-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือกับกลุ่มบุคคล แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุ 36 ปีขึ้นไป มีการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับบุคคลในครอบครัวมากที่สุด ในขณะที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุ 15 - 30 ปี มีการสื่อสารกับเพื่อน มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.11 ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ แตกต่างกัน

ตารางที่ 32 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุ และพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ

อายุ	เรื่องต่าง ๆ ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	เรื่องครอบครัว / ความรัก	เรื่องทั่วไป / กิจกรรมต่าง ๆ	
15 - 20 ปี	0 (0.0)	22 (22.0)	22 (22.0)
21 - 25 ปี	0 (0.0)	28 (28.0)	28 (28.0)
26 - 30 ปี	0 (0.0)	17 (17.0)	17 (17.0)
31 - 35 ปี	5 (5.0)	2 (2.0)	7 (7.0)
36 - 40 ปี	12 (12.0)	0 (0.0)	12 (12.0)
41 - 45 ปี	7 (7.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
มากกว่า 45 ปี ขึ้นไป	7 (7.0)	0 (0.0)	7 (7.0)

ตารางที่ 32 (ต่อ)

อายุ	ธุระเรื่องต่าง ๆ ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	เรื่องครอบครัว / ความรัก	เรื่องทั่ว ๆ ไป / กิจกรรมต่าง ๆ	
รวม	31 (31.0)	69 (69.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 93.321 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 32 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ พบว่า $\chi^2 = 93.321 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกร่องทางการไต้ยีนที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้บกร่องทางการไต้ยีนช่วงอายุ 15 - 30 ปี จะติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน เรื่องทั่ว ๆ ไป/กิจกรรมต่าง ๆ มากที่สุด ในขณะที่ผู้บกร่องทางการไต้ยีนช่วง อายุ 31 ปีขึ้นไป จะสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน เรื่องครอบครัว/ความรัก มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.12 ผู้บกร่องทางการไต้ยีนที่มีอายุที่แตกต่างกันมีช่วงเวลาในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในการติดต่อสื่อสาร แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกร่องทางการไต้ยีนที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีช่วงเวลาในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในการติดต่อสื่อสาร ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกร่องทางการไต้ยีนที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีช่วงเวลาในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในการติดต่อสื่อสาร แตกต่างกัน

ตารางที่ 33 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุ และช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

อายุ	ช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน			รวม
	ช่วงเที่ยง (12.00 - 14.00 น.)	ช่วงเย็น (17.01 - 19.00 น.)	ช่วงค่ำ (19.01 - 21.00 น.)	
15 - 20 ปี	0 (0.0)	22 (22.0)	0 (0.0)	22 (22.0)
21 - 25 ปี	0 (0.0)	25 (25.0)	3 (3.0)	28 (28.0)
26 - 30 ปี	0 (0.0)	6 (6.0)	11 (11.0)	17 (17.0)
31 - 35 ปี	0 (0.0)	0 (0.0)	7 (7.0)	7 (7.0)
36 - 40 ปี	7 (7.0)	0 (0.0)	5 (5.0)	12 (12.0)
41 - 45 ปี	3 (3.0)	4 (4.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
มากกว่า 45 ปี ขึ้นไป	3 (3.0)	4 (4.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
รวม	13 (13.0)	61.0 (61.0)	26 (26.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 98.362 \text{ df} = 12 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 33 ผลการทดสอบสมมติฐานความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 98.362 \text{ df} = 12 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกันมีช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารแตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มี อายุ 15 - 25 ปี และตั้งแต่ อายุ 41 ปีขึ้นไป จะสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนใน ช่วงเวลาเย็น (17.01- 19.00 น.) มากที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มี อายุ 26 - 35 ปี จะติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือ

แบบสาร์ตโฟนใน ช่วงเวลาต่ำ (19.01- 21.00 น.) มากที่สุด และผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุ 36 - 40 ปี ไปจะสื่อสารใน ช่วงเวลาเที่ยง (12.00 - 14.00 น.) มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.13 ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารโทรศัพท์มือถือแบบสาร์ตโฟนในแต่ละครั้ง แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุแตกต่างกัน มีระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสาร์ตโฟนในแต่ละครั้ง ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุแตกต่างกัน มีระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารโทรศัพท์มือถือแบบสาร์ตโฟนในแต่ละครั้ง แตกต่างกัน

ตารางที่ 34 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุ และระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสาร์ตโฟนในแต่ละครั้ง

อายุ	ระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสาร์ตโฟน		รวม
	ครั้งละ 5 - 10 นาที	ครั้งละ 10 - 30 นาที	
15 - 20 ปี	0 (0.0)	22 (22.0)	22 (22.0)
21 - 25 ปี	0 (0.0)	28 (28.0)	28 (28.0)
26 - 30 ปี	11 (11.0)	6 (6.0)	17 (17.0)
31 - 35 ปี	7 (7.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
36 - 40 ปี	12 (12.0)	0 (0.0)	12 (12.0)
41 - 45 ปี	7 (7.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
มากกว่า 45 ปี ขึ้นไป	7 (7.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 84.244 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 34 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละครั้ง พบว่า $\chi^2 = 84.244$ $df = 6$ $P\text{-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บงการทางการไต้ยีนที่มีอายุที่แตกต่างกันมีระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละครั้งแตกต่างกัน โดยพบว่าผู้บงการทางการไต้ยีนที่มี อายุ 15 - 25 ปี มีระยะเวลาในการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ครั้งละ 10 - 30 นาที มากที่สุด ในขณะที่ผู้บงการทางการไต้ยีนที่มีอายุตั้งแต่ 26 ปีขึ้นไป มีระยะเวลาในการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ครั้งละ 5 - 10 นาที มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.14 ผู้บงการทางการไต้ยีนที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารในสถานที่แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บงการทางการไต้ยีนที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารในสถานที่ ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บงการทางการไต้ยีนที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารในสถานที่ แตกต่างกัน

ตารางที่ 35 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุ และสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

อายุ	สถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ที่ทำงาน / สถานศึกษา	ห้างสรรพสินค้า / ตลาด / แหล่งชุมชน	
15 - 20 ปี	0 (0.0)	22 (22.0)	22 (22.0)
21 - 25 ปี	0 (0.0)	28 (28.0)	28 (28.0)
26 - 30 ปี	11 (11.0)	6 (6.0)	17 (17.0)
31 - 35 ปี	7 (7.0)	0 (0.0)	7 (7.0)

ตารางที่ 35 (ต่อ)

อายุ	สถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ที่ทำงาน / สถานศึกษา	ห้างสรรพสินค้า / ตลาด / แหล่งชุมชน	
36 - 40 ปี	12 (12.0)	0 (0.0)	12 (12.0)
41 - 45 ปี	7 (7.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
มากกว่า 45 ปี ขึ้นไป	7 (7.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 84.244 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 35 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุและสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 84.244 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกร่องทางการไต่ยืนที่มีอายุที่แตกต่างกันมีการใช้โทรศัพท์มือถือติดต่อสื่อสารในสถานที่แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้บกร่องทางการไต่ยืนที่มีอายุ 15 - 25 ปี มีพฤติกรรมการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนใน ห้างสรรพสินค้า/ตลาด/แหล่งชุมชน มากที่สุด ในขณะที่ผู้บกร่องทางการไต่ยืนที่มี อายุตั้งแต่ 26 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนใน ที่ทำงาน/สถานศึกษา มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.15 ผู้บกร่องทางการไต่ยืนที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนโดยเฉลี่ยต่อเดือน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกร่องทางการไต่ยืนที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกร่องทางการไต่ยืนที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน แตกต่างกัน

ตารางที่ 36 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุและค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน

อายุ	ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน			รวม
	ต่ำกว่า 500 บาท	501 - 1,000 บาท	1,001 - 1,500 บาท	
15 - 20 ปี	14 (14.0)	8 (8.0)	0 (0.0)	22 (22.0)
21 - 25 ปี	0 (0.0)	28 (28.0)	0 (0.0)	28 (28.0)
26 - 30 ปี	0 (0.0)	6 (6.0)	11 (11.0)	17 (17.0)
31 - 35 ปี	0 (0.0)	0 (0.0)	7 (7.0)	7 (7.0)
36 - 40 ปี	0 (0.0)	0 (0.0)	12 (12.0)	12 (12.0)
41 - 45 ปี	0 (0.0)	0 (0.0)	7 (7.0)	7 (7.0)
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	0 (0.0)	0 (0.0)	7 (7.0)	7 (7.0)
รวม	14 (14.0)	42.0 (42.0)	44 (44.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 133.448 \text{ df} = 12 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 36 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุและค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน พบว่า $\chi^2 = 133.448 \text{ df} = 12 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บงการทางการไต้หวันที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือโดยเฉลี่ยต่อเดือน แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้บงการทางการไต้หวันที่มี อายุ 15 - 20 ปี เสียค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน ต่ำกว่า 500 บาท มากที่สุดในขณะที่ผู้บงการที่มี อายุตั้งแต่ 21- 25 ปี มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน 501- 1,000 บาท มากที่สุด และผู้บงการทางการไต้หวันที่มีอายุตั้งแต่ 26 ปีขึ้นไป มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน 1,001- 5,000 บาท มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.16 ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 37 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุ และพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยิน

อายุ	พฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ซื้อและชำระค่าบริการเอง	มีผู้ซื้อให้แต่ชำระค่าบริการเอง	
15 - 20 ปี	0 (0.0)	22 (22.0)	22 (22.0)
21 - 25 ปี	0 (0.0)	28 (28.0)	28 (28.0)
26 - 30 ปี	11 (11.0)	6 (6.0)	17 (17.0)
31 - 35 ปี	7 (7.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
36 - 40 ปี	12 (12.0)	0 (0.0)	12 (12.0)
41 - 45 ปี	7 (7.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	7 (7.0)	0 (0.0)	7 (7.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 84.244 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 37 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุ และพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการไต้หวัน พบว่า $\chi^2 = 84.244$ $df = 6$ $P\text{-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มีอายุที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการใช้และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มี อายุ 15 - 25 ปี มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการ โดยมีผู้ซื้อแต่ชำระค่าบริการเอง มากที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครองที่มี อายุตั้งแต่ 26 ปีขึ้นไป มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการ โดยการซื้อและชำระค่าบริการด้วยตนเอง มากที่สุด

จำแนกตามอาชีพ

สมมติฐานย่อยที่ 1.17 ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล แตกต่างกัน

ตารางที่ 38 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพและพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล

อาชีพ	ประเภทบุคคลที่ติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	คนปกติ	ผู้ปกครองทางการไต้หวัน	
ครู / อาจารย์	0 (0.0)	2 (2.0)	2 (2.0)
พนักงานบริษัทเอกชน	6 (6.0)	21 (21.0)	27 (27.0)
รับจ้างทั่วไป	0 (0.0)	11 (11.0)	11 (11.0)
นักเรียน / นักศึกษา	0 (0.0)	43 (43.0)	43 (43.0)

ตารางที่ 38 (ต่อ)

อาชีพ	ประเภทบุคคลที่ติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	คนปกติ	ผู้บกพร่องทางการได้ยิน	
ธุรกิจส่วนตัว / อื่น	9 (9.0)	8 (8.0)	17 (17.0)
รวม	15 (15.0)	85 (85.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 30.181 \text{ df} = 4 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 38 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพและติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล พบว่า $\chi^2 = 30.181 \text{ df} = 4 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่ประกอบอาชีพ ธุรกิจส่วนตัว/อื่น ๆ มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับคนปกติ มากกว่า สื่อสารกับผู้บกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน ในขณะที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่ประกอบอาชีพครู/อาจารย์ พนักงานบริษัทเอกชน รับจ้างทั่วไป และนักเรียนนักศึกษา มีพฤติกรรมการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับผู้บกพร่องทางการได้ยิน มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.18 ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับกลุ่มบุคคล แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับกลุ่มบุคคล ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับกลุ่มบุคคล แตกต่างกัน

ตารางที่ 39 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพและพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือ
แบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารกับกลุ่มบุคคล

อาชีพ	กลุ่มบุคคลที่ติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน			รวม
	ผู้ปกครอง / ครอบครัว	เพื่อน	คนรัก	
ครู / อาจารย์	0 (0.0)	2 (2.0)	0 (0.0)	2 (2.0)
พนักงาน บริษัทเอกชน	14 (14.0)	13 (13.0)	0 (0.0)	27 (27.0)
รับจ้างทั่วไป	0 (0.0)	11 (11.0)	0 (0.0)	11 (11.0)
นักเรียน / นักศึกษา	0 (0.0)	31 (31.0)	12 (12.0)	43 (43.0)
ธุรกิจส่วนตัว / อื่น	17 (17.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	17 (17.0)
รวม	31 (31.0)	57.0 (57.0)	12 (12.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 79.159 \text{ df} = 8 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 39 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพและพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารกับกลุ่มบุคคล พบว่า $\chi^2 = 79.159 \text{ df} = 8 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอาชีพที่ต่างกัันมีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับกลุ่มบุคคล แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้ปกครองทางการได้ยินที่ประกอบอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชนและธุรกิจส่วนตัว/อื่น ๆ มีพฤติกรรมการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับ กลุ่มบุคคล คือ ผู้ปกครอง/ครอบครัว มากที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครองทางการได้ยินที่ประกอบอาชีพครู/อาจารย์ รับจ้างทั่วไป และนักเรียน/นักศึกษา มีพฤติกรรมการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับกลุ่มบุคคล ที่เป็นเพื่อน มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.19 ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 40 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพ และพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในการติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ

อาชีพ	เรื่องต่าง ๆ ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	เรื่องครอบครัว / ความรัก	เรื่องทั่วไป / กิจกรรมต่าง ๆ	
ครู / อาจารย์	0 (0.0)	2 (2.0)	2 (2.0)
พนักงานบริษัทเอกชน	14 (14.0)	13 (13.0)	27 (27.0)
รับจ้างทั่วไป	0 (0.0)	11 (11.0)	11 (11.0)
นักเรียน / นักศึกษา	0 (0.0)	43 (43.0)	43 (43.0)
ธุรกิจส่วนตัว / อื่น	17 (17.0)	0 (0.0)	17 (17.0)
รวม	31 (31.0)	69 (69.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 68.486 \text{ df} = 4 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 40 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพ และพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ พบว่า $\chi^2 = 68.486 \text{ df} = 4 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน และธุรกิจส่วนตัว/อื่น ๆ

มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน เรื่องครอบครัว/ความรัก มากที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครองทางการได้ยื่นที่มีอาชีพครู/อาจารย์ รับจ้างทั่วไป และนักเรียน/นักศึกษา มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน เรื่องทั่ว ๆ ไป/กิจกรรมต่าง ๆ มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.20 ผู้ปกครองทางการได้ยื่นที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละช่วงเวลา แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการได้ยื่นที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละช่วงเวลา ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการได้ยื่นที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละช่วงเวลา แตกต่างกัน

ตารางที่ 41 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพ และพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละช่วงเวลา

อาชีพ	ช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน			รวม
	ช่วงเที่ยง (12.00 - 14.00 น.)	ช่วงเย็น (17.01 - 19.00 น.)	ช่วงค่ำ (19.01 - 21.00 น.)	
ครู / อาจารย์	0 (0.0)	0 (0.0)	2 (2.0)	2 (2.0)
พนักงาน บริษัทเอกชน	6 (6.0)	18 (18.0)	3 (3.0)	27 (27.0)
รับจ้างทั่วไป	0 (0.0)	0 (0.0)	11 (11.0)	11 (11.0)
นักเรียน / นักศึกษา	0 (0.0)	43 (43.0)	0 (0.0)	43 (43.0)
ธุรกิจส่วนตัว / อื่น	7 (7.0)	0 (0.0)	10 (10.0)	17 (17.0)
รวม	13 (13.0)	61.0 (61.0)	26 (26.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 96.499 \text{ df} = 8 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 41 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพและพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละช่วงเวลา พบว่า $\chi^2 = 96.499$ $df = 8$ $P\text{-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บงการทางการไต่สวนที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในช่วงเวลาแตกต่างกัน โดยพบว่าผู้บงการทางการไต่สวนที่ประกอบอาชีพ ครู/อาจารย์ รับจ้างทั่วไป และธุรกิจส่วนตัว/อื่น ๆ มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในช่วงเวลาค่ำ (19.01 - 21.00 น.) มากที่สุด ในขณะที่ผู้บงการทางการไต่สวนที่ประกอบอาชีพ พนักงานเอกชน และนักเรียน/นักศึกษา มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในช่วงเวลาเย็น (17.01 - 19.00 น.) มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.21 ผู้บงการทางการไต่สวนที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บงการทางการไต่สวนที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บงการทางการไต่สวนที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 42 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพ และระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

อาชีพ	ระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ครั้งละ 5 - 10 นาที	ครั้งละ 10 - 30 นาที	
ครู / อาจารย์	2 (2.0)	0 (0.0)	2 (2.0)
พนักงาน บริษัทเอกชน	14 (14.0)	13 (13.0)	27 (27.0)
รับจ้างทั่วไป	11 (11.0)	0 (0.0)	11 (11.0)
นักเรียน / นักศึกษา	0 (0.0)	43 (43.0)	43 (43.0)

ตารางที่ 42 (ต่อ)

อาชีพ	ระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ครั้งละ 5 – 10 นาที	ครั้งละ 10 – 30 นาที	
ธุรกิจส่วนตัว / อื่น	17 (17.0)	0 (0.0)	17 (17.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 72.643 \text{ df} = 4 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 42 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพ และระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 72.643 \text{ df} = 4 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในระยะเวลา แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้ปกครองทางการได้ยินที่ประกอบอาชีพ ครู/อาจารย์ พนักงานบริษัทเอกชน รับจ้างทั่วไปและธุรกิจส่วนตัว/อื่น ๆ มีระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ครั้งละ 5 - 10 นาที มากที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครองทางการได้ยินที่เป็นนักเรียน/นักศึกษา มีระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ครั้งละ 10 - 30 นาที มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.22 ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละสถานที่ แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละสถานที่ ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละสถานที่ แตกต่างกัน

ตารางที่ 43 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพ และสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

อาชีพ	สถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ที่ทำงาน / สถานศึกษา	ห้างสรรพสินค้า / ตลาด / แหล่งชุมชน	
ครู / อาจารย์	2 (2.0)	0 (0.0)	2 (2.0)
พนักงานบริษัทเอกชน	14 (14.0)	13 (13.0)	27 (27.0)
รับจ้างทั่วไป	11 (11.0)	0 (0.0)	11 (11.0)
นักเรียน / นักศึกษา	0 (0.0)	43 (43.0)	43 (43.0)
ธุรกิจส่วนตัว / อื่น	17 (17.0)	0 (0.0)	17 (17.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 72.643 \text{ df} = 4 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 43 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพ และสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 72.643 \text{ df} = 4 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการไคยีนที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละสถานที่ แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้ปกครองทางการไคยีน ที่เป็น นักเรียน/นักศึกษา มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในการติดต่อสื่อสารที่ ห้างสรรพสินค้า/ตลาด/แหล่งชุมชน มากที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครองทางการไคยีนที่ประกอบอาชีพ ครู/อาจารย์ พนักงานบริษัทเอกชน รับจากทั่วไป และธุรกิจส่วนตัว/อื่น ๆ มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในการติดต่อสื่อสารในที่ทำงาน/สถานศึกษา มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.23 ผู้บงการทางการไ้ยีนที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนแต่ละเดือนเฉลี่ย แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บงการทางการไ้ยีนที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนแต่ละเดือนเฉลี่ย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บงการทางการไ้ยีนที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนแต่ละเดือนเฉลี่ย แตกต่างกัน

ตารางที่ 44 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพ และค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน

อาชีพ	ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน			รวม
	ต่ำกว่า 500 บาท	501 - 1,000 บาท	1,001 - 1,500 บาท	
ครู / อาจารย์	0 (0.0)	0 (0.0)	2 (2.0)	2 (2.0)
พนักงานบริษัทเอกชน	0 (6.0)	13 (13.0)	14 (14.0)	27 (27.0)
รับจ้างทั่วไป	0 (0.0)	0 (0.0)	11 (11.0)	11 (11.0)
นักเรียน / นักศึกษา	14 (14.0)	29 (29.0)	0 (0.0)	43 (43.0)
ธุรกิจส่วนตัว / อื่น	0 (0.0)	0 (0.0)	17 (17.0)	17 (17.0)
รวม	14 (14.0)	42.0 (42.0)	44 (44.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 78.708 \text{ df} = 8 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 44 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพและค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน พบว่า $\chi^2 = 78.708 \text{ df} = 8 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บงการทางการไ้ยีนที่มีอาชีพแตกต่างกันเสียค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนแต่ละเดือนเฉลี่ย แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้บงการทางการไ้ยีนที่ประกอบ อาชีพ ครู/อาจารย์ พนักงานบริษัทเอกชน รับจ้างทั่วไป

และ ธุรกิจส่วนตัว/อื่น ๆ มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนโดยเฉลี่ยต่อเดือน 1,001 - 1,500 บาท มากที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่เป็น นักเรียน/นักศึกษา มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนโดยเฉลี่ยต่อเดือน 501 - 1,000 บาท มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.24 ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 45 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยืม

อาชีพ	พฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ซื้อและชำระค่าบริการเอง	มีผู้ซื้อให้แต่ชำระค่าบริการเอง	
ครู / อาจารย์	2 (2.0)	0 (0.0)	2 (2.0)
พนักงานบริษัทเอกชน	14 (14.0)	13 (13.0)	27 (27.0)
รับจ้างทั่วไป	11 (11.0)	0 (0.0)	11 (11.0)
นักเรียน / นักศึกษา	0 (0.0)	43 (43.0)	43 (43.0)
ธุรกิจส่วนตัว / อื่น	17 (17.0)	0 (0.0)	17 (17.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 72.643 \text{ df} = 4 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 45 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพกับ พฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยืม พบว่า $\chi^2 = 72.643$ $df = 4$ $P\text{-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 , นั่นคือ ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ปกครองทางการได้ยืมที่ประกอบอาชีพครู/อาจารย์ พนักงานบริษัทเอกชน รับจ้างทั่วไป และธุรกิจส่วนตัว/อื่น ๆ มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน คือ ซื้อและชำระค่าบริการเอง มากที่สุด ในขณะที่ ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่เป็นนักเรียน/นักศึกษา มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน โดยมีผู้ซื้อให้แต่ชำระค่าบริการเอง มากที่สุด

จำแนกตามระดับการศึกษา

สมมติฐานย่อยที่ 1.25 ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนกับประเภทยุคคล แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนกับประเภทยุคคล ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการได้ยืมที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนกับประเภทยุคคล แตกต่างกัน

ตารางที่ 46 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล

ระดับการศึกษา	ประเภทบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือ แบบสมาร์ทโฟน		รวม
	คนปกติ	ผู้บกพร่องทางการได้ยิน	
มัธยมศึกษาตอนต้น	0 (0.0)	6 (6.0)	6 (6.0)
อนุปริญญา / ปวส.	5 (5.0)	36 (36.0)	41 (41.0)
ปริญญาตรี หรือ เทียบเท่า	6 (6.0)	41 (41.0)	47 (47.0)
สูงกว่าปริญญาตรี	4 (4.0)	2 (2.0)	6 (6.0)
รวม	15 (15.0)	85 (85.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 14.058 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.003$$

จากตารางที่ 46 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล พบว่า $\chi^2 = 14.058 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.003$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาตั้งแต่ มัธยมศึกษาตอนต้นถึงระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล คือ ผู้บกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน มากที่สุด ในขณะที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีมีพฤติกรรมการสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล คือ คนปกติมากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.26 ผู้ปกครองทางการไฉนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับกลุ่มบุคคล แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการไฉนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับกลุ่มบุคคล ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการไฉนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับกลุ่มบุคคล แตกต่างกัน

ตารางที่ 47 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาและกลุ่มบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟน

ระดับการศึกษา	กลุ่มบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟน			รวม
	ผู้ปกครอง / ครอบครัว	เพื่อน	คนรัก	
มัธยมศึกษาตอนต้น	0 (0.0)	6 (6.0)	0 (0.0)	6 (6.0)
อนุปริญญา / ปวส.	5 (5.0)	24 (24.0)	12 (12.0)	41 (41.0)
ปริญญาตรี หรือ เทียบเท่า	22 (22.0)	25 (25.0)	0 (0.0)	47 (47.0)
สูงกว่าปริญญาตรี	4 (4.0)	2 (2.0)	0 (0.0)	6 (6.0)
รวม	31 (31.0)	57.0 (57.0)	12 (12.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 32.729 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 47 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาและกลุ่มบุคคล ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟน พบว่า $\chi^2 = 32.729 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการไฉนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนกับกลุ่มบุคคล แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ปกครองทางการไฉนที่มีระดับการศึกษา ตั้งแต่มัธยมศึกษาตอนต้น ถึงระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมารต์โฟนติดต่อกับกลุ่มบุคคลที่เป็นเพื่อน มากที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครองทางการไฉนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่า

ปริญญาตรี มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดต่อสื่อสารกับ กลุ่มบุคคล ที่เป็น ผู้ปกครอง/ครอบครัว มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.27 ผู้ปกครองทางการได้ยีนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการได้ยีนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการได้ยีนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 48 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และพฤติกรรม การติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ระดับการศึกษา	เรื่องต่าง ๆ		รวม
	เรื่องครอบครัว / ความรัก	เรื่องทั่วไป / กิจกรรมต่างๆ	
มัธยมศึกษาตอนต้น	0 (0.0)	6 (6.0)	6 (6.0)
อนุปริญญา / ปวส.	5 (5.0)	36 (36.0)	41 (41.0)
ปริญญาตรี หรือ เทียบเท่า	6 (6.0)	41 (41.0)	47 (47.0)
สูงกว่าปริญญาตรี	4 (4.0)	2 (2.0)	6 (6.0)
รวม	31 (31.0)	69 (69.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 18.533 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 48 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาและพฤติกรรม การติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 18.533 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการได้ยีนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ปกครองทางการได้ยีนที่มีระดับการศึกษา ตั้งแต่มัธยมศึกษาตอนต้นถึงระดับ

ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ คือ เรื่องทั่ว ๆ ไป/กิจกรรมต่าง ๆ มากที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครองทางการไคยีนที่มีระดับการศึกษา สูงกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ คือ เรื่องครอบครัว/ความรัก มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.28 ผู้ปกครองทางการไคยีนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการไคยีนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการไคยีนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 49 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน

ระดับการศึกษา	ช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน			รวม
	ช่วงเที่ยง (12.00 - 14.00 น.)	ช่วงเย็น (17.01 19.00 น.)	ช่วงค่ำ (19.01 - 21.00 น.)	
มัธยมศึกษาตอนต้น	0 (0.0)	6 (6.0)	0 (0.0)	6 (6.0)
อนุปริญญา / ปวส.	0 (0.0)	31 (31.0)	10 (10.0)	41 (41.0)
ปริญญาตรี หรือ เทียบเท่า	9 (9.0)	24 (24.0)	14 (14.0)	47 (47.0)
สูงกว่าปริญญาตรี	4 (4.0)	0 (0.0)	2 (2.0)	6 (6.0)
รวม	13 (13.0)	61.0 (61.0)	26 (26.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 30.105 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 49 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาและช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน พบว่า $\chi^2 = 30.105$ $df = 6$ $P\text{-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการไถ่ยืมที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แต่ช่วงเวลาแตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้ปกครองทางการไถ่ยืมที่มีระดับการศึกษา ตั้งแต่มัธยมศึกษาตอนต้นถึงระดับปริญญาตรี หรือเทียบเท่า มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนในการติดต่อสื่อสารในช่วงเวลาเย็น (17.01 - 19.00 น.) มากที่สุด และผู้ปกครองทางการไถ่ยืมที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนในการติดต่อสื่อสารในช่วงเวลาเที่ยง (12.00 - 14.00 น.) มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.29 ผู้ปกครองทางการไถ่ยืมที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการไถ่ยืมที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการไถ่ยืมที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 50 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และระยะเวลาในการ
ติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ระดับการศึกษา	ระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ครั้งละ 5 - 10 นาที	ครั้งละ 10 - 30 นาที	
มัธยมศึกษา ตอนต้น	0 (0.0)	6 (6.0)	6 (6.0)
อนุปริญญา / ปวส.	10 (10.0)	31 (31.0)	41 (41.0)
ปริญญาตรี หรือ เทียบเท่า	28 (28.0)	19 (19.0)	47 (47.0)
สูงกว่า ปริญญาตรี	6 (6.0)	0 (0.0)	6 (6.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 23.376 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 50 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 23.376 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และอนุปริญญา/ปวส. มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ครั้งละ 10 - 30 นาที มากที่สุด ในขณะที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ครั้งละ 5 - 10 นาที มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.30 ผู้บักพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บักพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บักพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 51 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ระดับการศึกษา	สถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ที่ทำงาน / สถานศึกษา	ห้างสรรพสินค้า / ตลาด / แหล่งชุมชน	
มัธยมศึกษาตอนต้น	0 (0.0)	6 (6.0)	6 (6.0)
อนุปริญญา / ปวส.	10 (10.0)	31 (31.0)	41 (41.0)
ปริญญาตรี หรือเทียบเท่า	28 (28.0)	19 (19.0)	47 (47.0)
สูงกว่าปริญญาตรี	6 (6.0)	0 (0.0)	6 (6.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 23.376 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 51 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษาและสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 23.376 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บักพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละสถานที่ แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้บักพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น และอนุปริญญา/ปวส. มีพฤติกรรม

การใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนใน ห้างสรรพสินค้า/ตลาด/แหล่งชุมชน มากที่สุด ในขณะที่ ผู้ปกครองทางการ ได้ยินที่มีระดับการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีพฤติกรรมการใช้ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ใน ที่ทำงาน/สถานศึกษา มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.31 ผู้ปกครองทางการ ได้ยินที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละเดือนเฉลี่ย แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการ ได้ยินที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายในการใช้ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แต่ละเดือนเฉลี่ย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการ ได้ยินที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายในการใช้ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แต่ละเดือนเฉลี่ย แตกต่างกัน

ตารางที่ 52 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน

ระดับการศึกษา	ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน			รวม
	ต่ำกว่า 500 บาท	501 - 1,000 บาท	1,001 - 1,500 บาท	
มัธยมศึกษา	0	6	0	6
ตอนต้น	(0.0)	(6.0)	(0.0)	(6.0)
อนุปริญญา / ปวส.	8	23	10	41
	(8.0)	(23.0)	(10.0)	(41.0)
ปริญญาตรี หรือ เทียบเท่า	6	13	28	47
	(6.0)	(13.0)	(28.0)	(47.0)
สูงกว่า ปริญญาตรี	0	0	6	6
	(0.0)	(0.0)	(6.0)	(6.0)
รวม	14	42.0	44	100
	(14.0)	(42.0)	(44.0)	(100.0)

$$\chi^2 = 27.279 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 52 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนโดยเฉลี่ยต่อเดือนมากที่สุด พบว่า $\chi^2 = 27.279 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$

ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกร่องทางการไต้ยีนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันเสี่ยค่าใช้จ่ำยในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แต่ละเดือนเฉลี่ยแตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้บกร่องทางการไต้ยีนที่มีระดับการศึกษา มัธยมศีกษาตอนต้น และอนุปริญญา/ปวส. มีการเสี่ยค่าใช้จ่ำยเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนโดยเฉลี่ยต่อเดือน 501 - 1,000 บาท มากที่สุด ในขณะที่ผู้บกร่องทางการไต้ยีนที่มีระดับการศึกษา ตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีการเสี่ยค่าใช้จ่ำยเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนโดยเฉลี่ยต่อเดือน 1,001 - 1,500 บาท มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.32 ผู้บกร่องทางการไต้ยีนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกร่องทางการไต้ยีนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกร่องทางการไต้ยีนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 53 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้บกร่องทางการไต้ยีน

ระดับการศึกษา	พฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน		รวม
	ซื้อและชำระค่าบริการเอง	มีผู้ซื้อให้แต่ชำระบริการเอง	
มัธยมศีกษาตอนต้น	0 (0.0)	6 (6.0)	6 (6.0)
อนุปริญญา / ปวส.	10 (10.0)	31 (31.0)	41 (41.0)
ปริญญาตรี หรือ เทียบเท่า	28 (28.0)	19 (19.0)	47 (47.0)
สูงกว่าปริญญาตรี	6 (6.0)	0 (0.0)	6 (6.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 23.376 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 53 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษา และพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการในการโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยิน พบว่า $\chi^2 = 23.376$ $df = 3$ $P\text{-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการชำระค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น และอนุปริญญา/ปวส. มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนโดย มีผู้ซื้อให้แต่ชำระบริการเอง มากที่สุด ในขณะที่ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไป มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนโดย ซื้อและชำระค่าบริการเอง มากที่สุด

จำแนกตามรายได้

สมมติฐานย่อยที่ 1.33 ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีประเภทบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีประเภทบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีประเภทบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 54 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และประเภทบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

รายได้	ประเภทบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	คนปกติ	ผู้บกพร่องทางการได้ยิน	
5,000 - 15,000 บาท	3 (3.0)	71 (71.0)	74 (74.0)
15,001 - 35,000 บาท	3 (3.0)	6 (6.0)	9 (9.0)
35,001 - 50,000 บาท	4 (4.0)	0 (0.0)	4 (4.0)
50,000 บาทขึ้นไป	5 (5.0)	8 (8.0)	13 (13.0)
รวม	15 (15.0)	85 (85.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 37.605 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 54 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และประเภทบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 37.605 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับประเภทบุคคล แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มี รายได้ 5,000 - 35,000 บาท และ 50,000 บาท ขึ้นไป มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับ ผู้บกพร่องทางการได้ยินมากที่สุด ในขณะที่ ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มี รายได้ 35,001 - 50,000 บาท มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับ คนปกติ มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.34 ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีกลุ่มบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีกลุ่มบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีกลุ่มบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 55 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และกลุ่มบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

รายได้	กลุ่มบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน			รวม
	ผู้ปกครอง / ครอบครัว	เพื่อน	คนรัก	
5,000 - 15,000 บาท	7 (7.0)	55 (55.0)	12 (12.0)	74 (74.0)
15,001 - 35,000 บาท	7 (7.0)	2 (2.0)	0 (0.0)	9 (9.0)
35,001 - 50,000 บาท	4 (4.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	4 (4.0)
50,000 บาทขึ้นไป	13 (13.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	13 (13.0)
รวม	31 (31.0)	57.0 (57.0)	12 (12.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 37.605 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 55 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และกลุ่มบุคคลในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 37.605 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครอง/ครอบครัว รายได้ ที่มีรายได้ ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับกลุ่มบุคคล แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้ปกครอง/ครอบครัว รายได้ที่มีรายได้ตั้งแต่ 15,001 บาทขึ้นไป มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับผู้ปกครอง/ครอบครัว มากที่สุด ในขณะที่ ผู้ปกครอง/ครอบครัว รายได้ที่มี รายได้ 5,000 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับ เพื่อน มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.35 ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 56 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

รายได้	ธุระเรื่องต่าง ๆ		รวม
	เรื่องครอบครัว / ความรัก	เรื่องทั่วไป / กิจกรรมต่าง ๆ	
5,000 - 15,000 บาท	7 (7.0)	67 (67.0)	74 (74.0)
15,001 - 35,000 บาท	7 (7.0)	2 (2.0)	9 (9.0)
35,001 - 50,000 บาท	4 (4.0)	0 (0.0)	4 (4.0)
50,000 บาทขึ้นไป	13 (13.0)	0 (0.0)	13 (13.0)
รวม	31 (31.0)	69 (69.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 63.098 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 56 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 63.098 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารธุระผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มี รายได้ตั้งแต่ 15,001บาทขึ้นไป มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารธุระเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน เรื่องครอบครัว/ความรัก มากที่สุด ในขณะที่

ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีรายได้ 5,000 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารเรื่องต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน เรื่องทั่ว ๆ ไป/กิจกรรมต่าง ๆ มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.36 ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 57 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

รายได้	ช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน			รวม
	ช่วงเที่ยง (12.00 - 14.00 น.)	ช่วงเย็น (17.01 - 19.00 น.)	ช่วงค่ำ (19.01 - 21.00 น.)	
5,000 - 15,000 บาท	3 (3.0)	57 (57.0)	14 (14.0)	74 (74.0)
15,001 - 35,000 บาท	3 (3.0)	4 (4.0)	2 (2.0)	9 (9.0)
35,001 - 50,000 บาท	4 (4.0)	0 (0.0)	0 (0.0)	4 (4.0)
50,000 บาทขึ้นไป	3 (3.0)	0 (0.0)	10 (10.0)	13 (13.0)
รวม	13 (13.0)	61.0 (61.0)	26 (26.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 61.095 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 57 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และช่วงเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 61.095 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละช่วงเวลา แตกต่างกัน

โดยพบว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มี รายได้ 5,000 - 35,000 บาท มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนใน ช่วงเวลาเย็น (17.01 - 19.00 น.) มากที่สุด ในขณะที่ ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มี รายได้ 35,001 - 50,000 บาท มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนใน ช่วงเวลาเที่ยง (12.00 - 14.00 น.) มากที่สุด และผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มี รายได้ 50,000 บาทขึ้นไป มีพฤติกรรมการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนใน ช่วงเวลาค่ำ (19.01 - 21.00 น.) มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.37 ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 58 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละวัน

รายได้	ระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน		รวม
	ครั้งละ 5 - 10 นาที	ครั้งละ 10 - 30 นาที	
5,000 - 15,000 บาท	18 (18.0)	56 (56.0)	74 (74.0)
15,001 - 35,000 บาท	9 (9.0)	0 (0.0)	9 (9.0)
35,001 - 50,000 บาท	4 (4.0)	0 (0.0)	4 (4.0)
50,000 บาทขึ้นไป	13 (13.0)	0 (0.0)	13 (13.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 44.717 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 58 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และระยะเวลาในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนในแต่ละวัน พบว่า $\chi^2 = 44.717$ df = 3 P-Value = 0.000 เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บงการทางการไต่สวนที่มีรายได้ที่แตกต่างกันมีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้บงการทางการไต่สวนที่มี รายได้ 5,000 - 15,000 บาท มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ครั้งละ 10 - 30 นาที มากที่สุด ในขณะที่ผู้บงการทางการไต่สวนที่มี รายได้ตั้งแต่ 15,001 ขึ้นไป มีระยะเวลาการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ครั้งละ 5 - 10 นาที มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.38 ผู้บงการทางการไต่สวนที่มีรายได้ที่แตกต่างกันมีสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บงการทางการไต่สวนที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีสถานที่ในการติดต่อ สื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บงการทางการไต่สวนที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีสถานที่ในการติดต่อ สื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 59 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน

รายได้	สถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน		รวม
	ที่ทำงาน / สถานศึกษา	ห้างสรรพสินค้า / ตลาด / แหล่งชุมชน	
5,000 - 15,000 บาท	18 (18.0)	56 (56.0)	74 (74.0)
15,001 - 35,000 บาท	9 (9.0)	0 (0.0)	9 (9.0)
35,001 - 50,000 บาท	4 (4.0)	0 (0.0)	4 (4.0)
50,000 บาทขึ้นไป	13 (13.0)	0 (0.0)	13 (13.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$\chi^2 = 44.717$ df = 3 P-Value = 0.000

จากตารางที่ 59 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และสถานที่ในการติดต่อสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พบว่า $\chi^2 = 44.717$ $df = 3$ $P\text{-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้น จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ประกอบการทางการไต่เงินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละสถานที่ แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ประกอบการไต่เงินที่มี รายได้ 5,000 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนใน ห้างสรรพสินค้า/ตลาด/แหล่งชุมชน มากที่สุด ในขณะที่ผู้ประกอบการไต่เงินที่มีรายได้ตั้งแต่ 15,001 บาทขึ้นไป มีพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในที่ทำงาน/สถานศึกษา มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.39 ผู้ประกอบการไต่เงินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละเดือนเฉลี่ย แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ประกอบการไต่เงินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละเดือนเฉลี่ย ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ประกอบการไต่เงินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละเดือนเฉลี่ย แตกต่างกัน

ตารางที่ 60 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแต่ละเดือนเฉลี่ย

รายได้	ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยเฉลี่ยต่อเดือน			รวม
	ต่ำกว่า 500 บาท	501 - 1,000 บาท	1,001 - 1,500 บาท	
5,000 - 15,000 บาท	14 (14.0)	42 (42.0)	18 (18.0)	74 (74.0)
15,001 - 35,000 บาท	0 (0.0)	0 (0.0)	9 (9.0)	9 (9.0)
35,001 - 50,000 บาท	0 (0.0)	0 (0.0)	4 (4.0)	4 (4.0)
50,000 บาทขึ้นไป	0 (0.0)	0 (0.0)	13 (13.0)	13 (13.0)
รวม	14 (14.0)	42.0 (42.0)	44 (44.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 44.717 \text{ df} = 6 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 60 ผลการทดสอบสควมแตกต่างระหว่างรายได้ กับค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนแต่ละเดือนเฉลี่ย พบว่า $\chi^2 = 44.717$ $df = 6$ $P\text{-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้บงการทางการไต้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนแต่ละเดือนเฉลี่ย แตกต่างกัน โดยพบว่า ผู้บงการทางการไต้ยินที่มี รายได้ 5,000 - 15,000 บาท มีค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนเดือนละ 501 - 1,000 บาท มากที่สุด ในขณะที่ผู้บงการทางการไต้ยินที่มีรายได้ ตั้งแต่ 15,001 บาทขึ้นไป มีค่าใช้จ่ายในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน เดือนละ 1,001 - 1,500 บาท มากที่สุด

สมมติฐานย่อยที่ 1.40 ผู้บงการทางการไต้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บงการทางการไต้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บงการทางการไต้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 61 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้กับพฤติกรรมซื้อและชำระค่าบริการ
ในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ประกอบการไต้ยีน

รายได้	พฤติกรรมซื้อและชำระค่าบริการ		รวม
	ซื้อและชำระค่าบริการเอง	มีผู้ซื้อให้แต่ชำระบริการเอง	
5,000 - 15,000 บาท	18 (18.0)	56 (56.0)	74 (74.0)
15,001 - 35,000 บาท	9 (9.0)	0 (0.0)	9 (9.0)
35,001 - 50,000 บาท	4 (4.0)	0 (0.0)	4 (4.0)
50,000 บาทขึ้นไป	13 (13.0)	0 (0.0)	13 (13.0)
รวม	44 (44.0)	56 (56.0)	100 (100.0)

$$\chi^2 = 44.717 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$$

จากตารางที่ 61 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้ และพฤติกรรมซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ประกอบการไต้ยีน พบว่า $\chi^2 = 44.717 \text{ df} = 3 \text{ P-Value} = 0.000$ เนื่องจากค่านัยสำคัญที่ได้มาน้อยกว่าค่านัยสำคัญทางสถิติที่กำหนด $\alpha = 0.05$ ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 นั่นคือ ผู้ประกอบการไต้ยีนที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน โดยพบว่าผู้ประกอบการไต้ยีนที่มี รายได้ 5,000 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน โดย มีผู้ซื้อให้แต่ชำระบริการเอง มากที่สุด ในขณะที่ผู้ประกอบการไต้ยีนที่มีรายได้ตั้งแต่ 15,001 บาทขึ้นไป มีพฤติกรรมซื้อและชำระค่าบริการในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน โดย ซื้อและชำระค่าบริการเอง มากที่สุด

สมมติฐานที่ 2 ลักษณะประชากรของผู้ปกครองทางการไต่ถามได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยที่ 2.1 ผู้ปกครองทางการไต่ถามที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการไต่ถามที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการไต่ถามที่มีเพศที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 62 แสดงความทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศกับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการไต่ถาม

ตัวแปร	เพศ	จำนวน n	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน SD	t	Sig.
พฤติกรรมการใช้ประโยชน์ จากโทรศัพท์มือถือแบบ สมาร์ทโฟน	ชาย	77	3.99	0.125		
	หญิง	23	4.07	0.105		
รวม		100	4.03		-2.754	0.09

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 62 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างเพศ กับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการไต่ถามด้วยสถิติ t -test โดยวิธี Independent sample t -test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า Sig ของพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการไต่ถาม โดยรวมเท่ากับ 0.09 มากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงยอมรับสมมติฐาน H_0 ปฏิเสธสมมติฐาน H_1 แสดงว่า ผู้ปกครองทางการไต่ถามที่มีเพศที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานย่อยที่ 2.2 ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 63 แสดงความทดสอบความแตกต่างระหว่างอายุกับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน

ตัวแปร	อายุ	จำนวน n	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน SD	F	Sig.
พฤติกรรมการใช้ ประโยชน์จาก โทรศัพท์มือถือแบบ สมาร์ทโฟนของ ผู้บกพร่องทางการได้ยิน	15 - 20 ปี	22	4.13	0.000		
	21 - 25 ปี	28	4.13	0.000		
	26 - 30 ปี	17	3.96	0.123		
	31 - 35 ปี	7	3.88	0.000		
	36 - 40 ปี	12	3.88	0.000		
	41 - 45 ปี	7	3.88	0.000		
	มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	7	3.88	0.000		
รวม		100	4.015	0.124	82.87	0.000*

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 63 ผลการทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างอายุ กับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ F -test โดยวิธี One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า Sig. ของพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยินเท่ากับ 0.000 น้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 แสดงว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอายุแตกต่างกันมีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบความแตกต่างระหว่างอายุกับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน โดยจำแนกตามอายุเป็นรายคู่โดยทำการทดสอบว่าคู่

โดยมีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกันอย่างบ้าง ทำการทดสอบด้วยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) โดยใช้วิธีการทดสอบ L.S.D. Test ตามตารางที่ 64 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 64 แสดงการเปรียบเทียบคู่อายุที่มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยิน แตกต่างกัน ด้วยวิธี L.S.D.

อายุ	\bar{X}	15-20 ปี	21-25 ปี	26-30 ปี	31-35 ปี	36-40 ปี	41-45 ปี	มากกว่า 45 ปีขึ้นไป
		(4.13)	(4.13)	(3.96)	(3.88)	(3.88)	(3.88)	(3.88)
15 - 20 ปี	4.13 (Sig)	-	0.000 (1.000)	0.162* (0.000)	0.250* (0.000)	0.250* (0.000)	0.250* (0.000)	0.250* (0.000)
21 - 25 ปี	4.13 (Sig)		-	0.162* (0.000)	0.250* (0.000)	0.250* (0.000)	0.250* (0.000)	0.250* (0.000)
26 - 30 ปี	3.96 (Sig)			-	0.088* (0.000)	0.088* (0.000)	0.088* (0.000)	0.088* (0.000)
31 - 35 ปี	3.88 (Sig)				-	0.000 (1.000)	0.000 (1.000)	0.000 (1.000)
36 - 40 ปี	3.88 (Sig)					-	0.000 (1.000)	0.000 (1.000)
41 - 45 ปี	3.88 (Sig)						-	0.000 (1.000)
มากกว่า 45 ปีขึ้นไป	3.88 (Sig)							-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 64 แสดงการเปรียบเทียบคู่อายุที่มีคะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยิน แตกต่างกันด้วยวิธี L.S.D. ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มี อายุ 15-20 ปี มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน มากกว่า ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอายุ ตั้งแต่ 26 ปีขึ้นไป ตามลำดับ

สมมติฐานย่อยที่ 2.3 ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแตกต่างกัน

ตารางที่ 65 แสดงความทดสอบความแตกต่างระหว่างอาชีพกับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน

ตัวแปร	อาชีพ	จำนวน n	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน SD	F	Sig.
พฤติกรรมการใช้ ประโยชน์จาก โทรศัพท์มือถือแบบ สมาร์ทโฟนของผู้ บกพร่องทางการได้ยิน	ครู / อาจารย์	2	3.88	0.000		
	พนักงานบริษัทเอกชน	27	4.00	0.127		
	รับจ้างทั่วไป	11	3.88	0.000		
	นักเรียน / นักศึกษา	43	4.13	0.000		
	ธุรกิจส่วนตัว / อื่นๆ	17	3.88	0.000		
รวม		100	4.015	0.123	63.065	0.000*

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 65 ผลการทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างอาชีพ กับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ F -test โดยวิธี One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า Sig. ของพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน เท่ากับ 0.000 น้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 แสดงว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบความแตกต่างระหว่างอาชีพ กับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน โดยจำแนกตามอาชีพเป็นรายคู่ โดยทำการทดสอบว่าคู่ใดมีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

แตกต่างกันบ้าง ทำการทดสอบด้วยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) โดยใช้วิธีการทดสอบ L.S.D. Test ตามตารางที่ 66 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 66 แสดงการเปรียบเทียบคู่อาชีพที่มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยิน แตกต่างกันด้วยวิธี L.S.D.

อาชีพ	\bar{X}	ครู / อาจารย์ (3.88)	พนักงาน บริษัทเอกชน (4.00)	รับจ้าง ทั่วไป (3.88)	นักเรียน / นักศึกษา (4.13)	ธุรกิจ ส่วนตัว/ อื่น ๆ (3.88)
ครู / อาจารย์	3.88 (Sig)	-	- 0.120* (0.015)	0.000 (1.000)	- 0.250* (0.000)	0.000 (1.000)
พนักงาน บริษัทเอกชน	4.00 (Sig)		-	0.120* (0.000)	- 0.129* (0.000)	0.120* (0.000)
รับจ้างทั่วไป	3.88 (Sig)			-	- 0.250* (0.000)	0.000 (1.000)
นักเรียน / นักศึกษา	4.13 (Sig)				-	0.250* (0.000)
ธุรกิจส่วนตัว/ อื่น ๆ	3.88 (Sig)					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 66 แสดงการเปรียบเทียบคู่อาชีพที่มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยิน แตกต่างกันด้วยวิธี L.S.D. ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า

ผู้ปกครองทางการได้ยินที่ประกอบอาชีพ ครู/อาจารย์ มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน น้อยกว่า ผู้ปกครองทางการได้ยินที่ประกอบอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชนและนักเรียน/นักศึกษา

ผู้ปกครองทางการได้ยินที่มีอาชีพ พนักงานบริษัทเอกชน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน มากกว่า ผู้ปกครองทางการได้ยินที่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปและธุรกิจส่วนตัว/อื่น ๆ แต่น้อยกว่า นักเรียน/นักศึกษา

ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่ประกอบอาชีพ ไร้จ้างทั่วไป มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน น้อยกว่า ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่ประกอบอาชีพ นักเรียน/นักศึกษา

ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่เป็นนักเรียน/นักศึกษา มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน มากกว่า ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่ประกอบ ธุรกิจส่วนตัว/อื่น ๆ

สมมติฐานย่อยที่ 2.4 ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้ปกครองทางการไต้หวันที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

ตารางที่ 67 แสดงความทดสอบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการไต้หวัน

ตัวแปร	ระดับการศึกษา	จำนวน n	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน SD	F	Sig.
พฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการไต้หวัน	มัธยมศึกษาตอนต้น	6	4.13	0.000	9.762	0.000*
	อนุปริญญา/ปวส.	41	4.06	0.108		
	ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	47	3.98	0.124		
	สูงกว่าปริญญาตรี	6	3.88	0.000		
รวม		100	4.015	0.125		

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 67 ผลการทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการไต้หวัน ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ F -test โดยวิธี One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า Sig. ของพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน เท่ากับ 0.000 น้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน H_1 แสดงว่า

ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบความแตกต่างระหว่างระดับการศึกษากับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน โดยจำแนกตามระดับการศึกษาเป็นรายคู่ โดยทำการทดสอบว่าคู่ใดมีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแตกต่างกันบ้าง ทำการทดสอบด้วยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) โดยใช้วิธีการทดสอบ L.S.D. Test ตามตารางที่ 68 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 68 แสดงการเปรียบเทียบคู่ระดับการศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยินแตกต่างกัน ด้วยวิธี L.S.D.

ระดับการศึกษา	\bar{X}	มัธยมศึกษาตอนต้น (4.13)	อนุปริญญา/ปวส. (4.06)	ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า (3.98)	สูงกว่าปริญญาตรี (3.88)
มัธยมศึกษาตอนต้น	4.13 (Sig)	-	0.061 (0.211)	0.149* (0.003)	0.250* (0.000)
อนุปริญญา/ปวส.	4.06 (Sig)	-	-	0.087* (0.000)	0.189* (0.000)
ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า	3.98 (Sig)			-	0.101* (0.038)
สูงกว่าปริญญาตรี	3.88 (Sig)				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 68 แสดงการเปรียบเทียบคู่ระดับการศึกษาที่มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน แตกต่างกันด้วยวิธี L.S.D. ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า

ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน มากกว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี

ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษา อนุปริญญา/ปวส. มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน มากกว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษา ตั้งแต่ ปริญญาตรี หรือเทียบเท่าขึ้นไป

ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษา ปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน น้อยกว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการศึกษา สูงกว่าปริญญาตรี

สมมติฐานย่อยที่ 2.5 ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แตกต่างกัน

H_0 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีรายได้ที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแตกต่างกัน

ตารางที่ 69 แสดงความทดสอบความแตกต่างระหว่างรายได้กับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน

ตัวแปร	รายได้	N	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน SD	F	Sig.
พฤติกรรมการใช้ ประโยชน์จาก โทรศัพท์มือถือแบบ สมาร์ทโฟนของผู้ บกพร่องทางการได้ยิน	5,000-15,000 บาท	74	4.06	0.107		
	15,001-35,000 บาท	9	3.88	0.000		
	35,001-50,000 บาท	4	3.88	0.000		
	50,000 บาทขึ้นไป	13	3.88	0.000		
รวม		100	4.015	0.125	25.884	0.000*

* หมายถึง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 69 ผลการทดสอบสมมติฐานความแตกต่างระหว่างรายได้กับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน ผลการทดสอบสมมติฐานด้วยสถิติ F -test โดยวิธี One-way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า

Sig. ของพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ปกครองทางการได้
 ยิน เท่ากับ 0.000 น้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จึงปฏิเสธสมมติฐาน H_0 ยอมรับสมมติฐาน
 H_1 แสดงว่า ผู้ปกครองทางการได้ยีนที่มีรายได้แตกต่างกันมีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จาก
 โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน แตกต่างกัน

เพื่อให้ทราบความแตกต่างระหว่างรายได้กับพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จาก
 โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยีน โดยจำแนกตามรายได้เป็นรายคู่
 โดยทำการทดสอบว่าคู่ใดมีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน
 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทำการทดสอบด้วยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) โดยใช้วิธีการ
 ทดสอบ L.S.D. Test ตามตารางที่ 70 ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 70 แสดงการเปรียบเทียบคู่รายได้ที่มีคะแนนเฉลี่ยต่อพฤติกรรมการใช้ประโยชน์
 จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยีน
 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญด้วย วิธี L.S.D.

รายได้	\bar{X}	5,000- 15,000 บาท (4.06)	15,001- 35,000 บาท (3.88)	35,001- 50,000 บาท (3.88)	มากกว่า 50,000 บาท (3.88)
5,000-15,000 บาท	4.06 (Sig)	-	0.189* (0.000)	0.189* (0.000)	0.189* (0.000)
15,001-35,000 บาท	3.88 (Sig)	-	-	0.000 (1.000)	0.000 (1.000)
35,001-50,000 บาท	3.88 (Sig)	-	-	-	0.000 (1.000)
มากกว่า 50,000 บาท ขึ้นไป	3.88 (Sig)	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 70 แสดงการเปรียบเทียบคู่รายได้ที่มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการใช้
 ประโยชน์จาก โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยีน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
 L.S.D. ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 พบว่า

ผู้ปกครองทางการได้ยีนที่มี รายได้ 5,000 - 15,000 บาท มีพฤติกรรมการใช้ประโยชน์จาก
 โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน มากกว่า ผู้ปกครองทางการได้ยีนที่มีรายได้ 15,001บาทขึ้นไป

การวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research)

ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นจากการลงพื้นที่

การศึกษาข้อมูลทุติยภูมิจากงานวิจัย หัวข้อการสื่อสารด้วยความสั้นผ่านโทรศัพท์มือถือ (SMS) ในฐานะสื่อวัฒนธรรมประชานิยม (popular culture) ของผู้ปกครองทางการไถ่ยืมในเขตกรุงเทพมหานคร ทำให้ผู้วิจัยทราบถึงสถานที่ที่ทำให้ผู้ศึกษาได้พบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ปกครองทางการไถ่ยืม

ผู้ศึกษาเริ่มต้นการเข้าไปพบกลุ่มตัวอย่างด้วยการเข้าไปที่ห้างสรรพสินค้ามาบุญครอง โดยเริ่มต้นครั้งแรกผู้ศึกษาได้เข้าไปสังเกตในโซนศูนย์อาหารเพื่อหาข้อมูลเบื้องต้น แต่พบผู้ปกครองทางการไถ่ยืมน้อยมาก ผู้วิจัยจึงได้สอบถามพนักงาน และได้รับคำแนะนำจากพนักงานว่าปัจจุบันผู้ปกครองทางการไถ่ยืมไม่ค่อยมารวมตัวกันที่นี่แล้ว ผู้วิจัยจึงเข้าไปสอบถามผู้ปกครองทางการไถ่ยืม 1 คน โดยได้คำแนะนำว่า ผู้ปกครองทางการไถ่ยืมจะรวมตัวกันตามตลาดนัดกลางคืนพัฒนาพงษ์ ถนนสีลม 12 - 22 สุขุมวิท 7-19 และถนนข้าวสาร เป็นส่วนมาก

ดังนั้นในวันที่ 12 กันยายน 2559 ผู้ศึกษาจึงได้เดินทางไปตลาดนัดกลางคืนพัฒนาพงษ์ ซึ่งผู้ศึกษาได้พบว่ามีผู้ที่สื่อสารด้วยภาษามืออยู่เป็นจำนวนมาก อันนำไปสู่ข้อสันนิษฐานเบื้องต้นว่ามีผู้ปกครองทางการไถ่ยืม เมื่อผู้ศึกษาได้เริ่มสังเกตก็พบว่าบางผู้ปกครองทางการไถ่ยืมเกือบทุกคนใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน และบางคนใช้ทั้งโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนและแท็บเล็ต โดยผู้ปกครองทางการไถ่ยืมจะนำโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนติดตัวตลอด บ้างก็กำลังใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนผ่านการโทรแบบวิดีโอคอล ผู้วิจัยจึงเริ่มเข้าไปทำความรู้จักกับกลุ่มตัวอย่างโดยผ่านการสื่อสารด้วยการเขียนข้อความลงในสมุด ได้ตอบกับผู้ปกครองทางการไถ่ยืม และได้รับข้อมูลว่า ปัจจุบันผู้ปกครองทางการไถ่ยืมจะไม่ค่อยรวมตัวกันตามห้างสรรพสินค้า หรือร้านอาหารแล้ว แต่ใช้การสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือสมาร์ทโฟนโดยการวิดีโอคอล (video call) แทนการสื่อสารแบบเดิม บางกลุ่มมีการนัดรวมตัวกันตามจุดนัดพบต่าง ๆ ของผู้ปกครองทางการไถ่ยืมเป็นประจำ เช่น ร้านค้าของผู้ปกครองทางการไถ่ยืมในกลุ่ม

นายชาญชัย สิมะโกไทย ซึ่งเป็นผู้ปกครองทางการบอกกับทีมผู้วิจัยว่า ในปัจจุบันผู้ปกครองทางการไถ่ยืมสามารถทำงานแบบคนปกติทั่วไปได้แล้ว โดยสามารถทำงานได้ตามร้านอาหาร เช่น KFC McDonal เป็นต้น นอกจากนี้บริษัทเอกชนยังเปิดรับผู้ปกครองทางการไถ่ยืมเข้าไปทำงานในตำแหน่งต่าง ๆ จึงทำให้การรวมตัวกันของผู้ปกครองทางการไถ่ยืมตามห้างสรรพสินค้าแบบเมื่อก่อนลดลง แต่อย่างไรก็ตามผู้ปกครองทางการไถ่ยืมก็จะยังนัดรวมกลุ่มและสื่อสารกันอยู่ตลอด

จากข้อมูลที่ได้รับมาจาก นายชาญชัย สิมะโก โดย ผู้ศึกษาจึงเริ่มเก็บข้อมูลโดยใช้วิธี สโนบอลล์ (snowball techniques) เพื่อหากกลุ่มเป้าหมายคือ ผู้ปกครองทางการไต่ถามที่ใช้ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนและยินดีที่จะให้ข้อมูล

ผลของการเก็บข้อมูลด้วยวิธีแบบสโนบอลล์ (snowball techniques) ทำให้กลุ่มตัวอย่าง ขยายออกไปสู่กลุ่มผู้ปกครองทางการไต่ถามที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมหาวิทยาลัย คือ วิทยาลัย ราชสุดา (มหาวิทยาลัยยมหิดล) และกลุ่มผู้ปกครองทางการไต่ถามกลุ่มอื่น ๆ ที่รวมตัวกันอยู่อีก ได้แก่ สีสมชอย 12 - 22, สุขุมวิท 7 - 19 และรวมถึงกลุ่มผู้ปกครองและกลุ่มเพื่อนของผู้ปกครองทางการ ไต่ถามที่ไม่ได้เป็นผู้ปกครองทางการไต่ถาม

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเป็นกลุ่มที่มีขนาดเล็ก ดังนั้นเพื่อให้มี ความหลากหลายของกลุ่มตัวอย่างผู้วิจัยได้ยื่นเข้าไปหากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 จุด คือ ตลาดนัดกลางคืน พัฒน์พงษ์ สีลม 12 - 22 สุขุมวิท 7 - 19 ถนนข้าวสาร คณะวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยยมหิดล และ สัมภาษณ์ผู้ปกครอง เพื่อน อาจารย์ ของผู้ปกครองทางการไต่ถาม

สรุปข้อมูลกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ปกครองทางการไต่ถามที่ผู้ศึกษามีโอกาสได้สังเกตและ สัมภาษณ์ เชิงลึกในช่วงเวลาลงพื้นที่ตั้งแต่วันที่ 12 กันยายน พ.ศ.2559 ถึงวันที่ 9 มกราคม พ.ศ.2560 มีจำนวนทั้งสิ้น 55 คน ซึ่งผู้ศึกษาไม่สามารถแบ่งจำนวนของกลุ่มตัวอย่างให้มีจำนวนเท่าตามเกณฑ์ ของอายุ เพศ ระดับการศึกษา และอาชีพได้ เนื่องจากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองทางการไต่ถามต้อง อาศัยความคุ้นเคย สร้างความรู้จักสนิทสนม และได้รับการแนะนำและบอกต่อ โดยขึ้นอยู่กับความ เต็มใจและความพร้อมของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความพอใจและความพร้อมที่จะให้ข้อมูลของ กลุ่มตัวอย่างด้วย จึงได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความแตกต่างกัน ทั้งเพศ อายุ การศึกษา และอาชีพ ดังนี้

1. เพศ ชาย 37 คน เพศ หญิง 18 คน
2. กำลังศึกษา ในระดับมัธยมศึกษา 6 คน
3. กำลังศึกษาในระดับ อนุปริญญา/ปวส. จำนวน 21คน
4. กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า จำนวน 20 คน
5. สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 2 คน
6. ผู้ปกครองทางการไต่ถามที่ทำงานทำแล้ว จำนวน 45 คน ซึ่งแบ่งเป็นผู้ที่จบการศึกษาแล้ว

จำนวน 37 คน และผู้ที่กำลังศึกษาด้วยทำงานด้วยจำนวน 8 คน

7. อายุต่ำสุด 16 ปี สูงสุด 50 ปี

ในส่วนของผู้ปกครองและเพื่อนของผู้ปกครองทางการไต่ถามซึ่งเป็นคนปกติที่สื่อสารกับ ผู้ปกครองทางการไต่ถามมีข้อมูลดังนี้

1. ครู/อาจารย์ จำนวน 2 คน

2. เพื่อนผู้ปกครองทางการไต่ถามซึ่งกำลังศึกษาการเป็นล่ามภาษามืออยู่ที่ คณะวิทยาลัย

ราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 7 คน

โดยผู้ศึกษาทำการศึกษาข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างด้วยการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและการ

สัมภาษณ์แบบเชิงลึก ซึ่งผู้วิจัยได้รับการอนุญาตจากผู้ปกครองทางการไต่ถามบางคนให้สามารถนำ

ภาพถ่ายและชื่อ นามสกุล มาเผยแพร่ได้ แต่ก็ผู้ปกครองทางการไต่ถามบางกลุ่มยินยอมให้ทาง

ผู้ศึกษาสัมภาษณ์โดยที่ไม่ขอเปิดเผยภาพถ่ายพร้อมกับชื่อ นามสกุล เนื่องจากผู้วิจัยไม่ต้องการให้

ผู้อื่นรับรู้ว่าเป็นผู้ปกครองทางการไต่ถาม หรือเป็นคนพิการ

การลงพื้นที่ภาคสนาม

ผู้ศึกษาได้เก็บข้อมูลที่ตลาดนัดกลางคืนพัฒนาพงษ์ 2 ครั้ง ถนนสีลมซอย 12 - 22 จำนวน

2 ครั้ง สุขุมวิท 7 - 19 จำนวน 2 ครั้ง ถนนข้าวสาร 1 ครั้ง และวิทยาลัยราชสุดา มหาวิทยาลัยมหิดล

จำนวน 7 ครั้ง

ผู้ศึกษาต้องใช้เวลาในการเก็บข้อมูลสถานที่ละหลาย ๆ ครั้ง เนื่องจากเข้าไปในแต่ละ

สถานที่ต้องเริ่มด้วยการสังเกตพฤติกรรม เริ่มสร้างความรู้จักและคุ้นเคยเสียก่อน ผู้ปกครองทางการ

ไต่ถามจึงจะให้ข้อมูลแก่ผู้ศึกษา

กระบวนการของการสัมภาษณ์เชิงลึกต้องใช้เวลาในการสัมภาษณ์ผู้ปกครองทางการไต่

ถามทีละคน คนละ 30 นาที - 1 ชั่วโมง เนื่องจากอุปสรรคในการสื่อสารที่ต้องใช้การสื่อสารด้วยการ

เขียนโต้ตอบ และการใช้ภาษามือที่ต้องผ่านล่ามแปล รวมถึงการถามซ้ำเพื่อให้แน่ใจว่ากลุ่มตัวอย่าง

เข้าใจและตอบคำถามตรงประเด็น

พฤติกรรมการสื่อสารของผู้ปกครองทางการไต่ถาม

พฤติกรรมการสื่อสารของผู้ปกครองทางการไต่ถามสามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเด็นหลัก

ดังนี้

1. พฤติกรรมการสื่อสารโดยทั่วไปของผู้ปกครองทางการไต่ถาม

จากการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและสัมภาษณ์ ผู้ศึกษาพบว่าผู้ปกครองทางการไต่ถามที่มา

รวมตัวกันที่ตลาดนัดกลางคืนพัฒนาพงษ์ ถนนสีลม 12 - 22 สุขุมวิท 7 - 19 และถนนข้าวสาร คือ

กลุ่มเพื่อนหรือกลุ่มที่มาประจำ คือ สัปดาห์ละหลาย ๆ ครั้ง หรือบางคนผู้วิจัยพบทุกครั้งที่ไปเก็บ

ข้อมูล

โดยผู้ปกครองทางการไต่ถามให้เหตุผลว่า การมาเจอคนที่บกพร่องทางการไต่ถาม

เหมือนกันเป็นการลดช่องว่างทางการสื่อสาร ได้สื่อสารกับคนที่ใช้ภาษามือเหมือนกัน เพราะส่วน

ใหญ่ผู้ปกครองทางการไต่ถามมักชอบคิดว่าตนเองเป็นคนเดียวที่แตกต่างจากคนอื่นในครอบครัว ที่มี

ความคิดปกติทางการสื่อสาร และคนในครอบครัวไม่สามารถสื่อสารผ่านภาษามือได้ หรืออาจจะได้น้อย จึงต้องออกมาพบปะสังคมที่มีผู้บกพร่องทางการได้ยินเหมือนกัน จะมีความเข้าใจและความรู้สึกเหมือนกัน อีกทั้งการพบปะกันของผู้บกพร่องทางการได้ยินยังช่วยเพิ่มพูนความรู้และภาษามือใหม่ ๆ ได้อีกด้วย

นอกจากนี้การได้เจอหน้าและพูดคุยกับผู้บกพร่องทางการได้ยินเหมือนกัน ทำให้การสื่อสารมีธรรมชาติยิ่งขึ้น เพราะภาษามือเป็นภาษาท่าทางที่ต้องใช้การสื่อสารแบบเห็นหน้าแบบตัวต่อตัว (face to face communication) ดังนั้นการรวมกลุ่มแล้วพูดคุยพร้อมกันทำให้สื่อสารไปในทางเดียวกัน เข้าใจเหมือนกันได้หมด ไม่ต้องสื่อสารหลายครั้ง

ผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์ถึงเหตุผลที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินมีการเปลี่ยนแปลงสถานที่ในการพบปะกันของกลุ่มผู้บกพร่องทางการได้ยิน ได้คำตอบว่า ในอดีตการสื่อสารของผู้บกพร่องทางการได้ยินต้องใช้ภาษามือ หรือสารส่งข้อความตัวหนังสือเท่านั้น และการส่งข้อความแต่ละครั้งมีราคาสูง กว่าที่จะคุยกันรู้เรื่องต้องเสียค่าโทรศัพท์แพงมาก จึงจำเป็นต้องมีสถานที่เพื่อพบปะกันพูดคุยกัน แต่ในปัจจุบันเทคโนโลยีเข้ามามีผลมากขึ้นทำให้การสื่อสารสามารถทำได้ง่ายขึ้น

ผู้ศึกษาได้สัมภาษณ์ถึงเหตุผลที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินนิยมจะไปเจอกันที่ตลาดนัดพัฒนพงษ์ ถนนสีลม ถนนข้าวสารฯ ได้คำตอบว่า เดิมนั้นผู้บกพร่องทางการได้ยินสามารถทำงานได้ จึงทำให้เวลาเจอกันน้อยลงต้องเจอกันหลังเลิกงาน แล้วตลาดนัดพัฒนพงษ์ปิดคึก โดยจะปิดเวลา 3.00 นาฬิกา ของวันถัดไป ทำให้สามารถนั่งคุยกันได้นานหลังจากเลิกงาน ได้

“จะแวะมาหาเพื่อนหลังเลิกงานช่วงเย็นเป็นประจำตั้งแต่เวลาประมาณ 1ทุ่ม จน ถึง สี่ทุ่มเพื่อคุยกัน” (รุ่งฟ้า สุขกล้า, สัมภาษณ์, 2559)

“หลังเลิกเรียนถ้าเลิกเร็วหน่อยชายจะไปพบกลุ่มเพื่อนที่เป็นผู้บกพร่องทางการได้ยินด้วยกันเพื่อพบปะสื่อสารกันก่อน แล้วค่อยกลับบ้านช่วงค่ำ ๆ” (อัญชลี มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“เวลามาเจอกัน คุยกันใช้ภาษามือไม่ต้องอายใคร ทำให้รู้สึกสบายใจ” (พัชรีย์ มณีโชติ, สัมภาษณ์, 2559)

โดยการรวมกลุ่มของผู้บกพร่องทางการได้ยินในรูปแบบของการรวมกลุ่มเช่นนี้ พฤติกรรมการสื่อสารจะเป็นการสื่อสารโดยใช้ภาษามือเท่านั้น คนที่แลกเปลี่ยนการสื่อสารก็จะเป็นคนที่รู้จักกัน และคนที่สามารถสื่อสารภาษามือได้ มีความสนิทสนมกันในกลุ่มและสื่อสารกันอย่างสม่ำเสมอ

2. พฤติกรรมการสื่อสารกับบุคคลในครอบครัว

สำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยิน “ครอบครัว” เป็นกลุ่มที่ติดต่อกันน้อยมากเพราะจากการพูดคุย จากการสอบถามกับผู้ปกครองและผู้บกพร่องทางการได้ยิน ทำให้ผู้วิจัยพบว่า สารสื่อสาร

ภายในครอบครัวมักมีอุปสรรคด้านการใช้ภาษามือที่ถูกต้อง เพราะพ่อ แม่ และญาติ ของผู้บกพร่องทางการได้ยิน มักจะเป็นคนปกติทำให้ความรู้ ความเข้าใจด้านภาษามือมีไม่มาก โดยมักจะใช้ท่าทางธรรมชาติที่คนส่วนใหญ่ใช้ เช่น การกวักมือ เพื่อเรียกให้มาหา หรือ ใช้ภาษามือท่าทางต่าง ๆ โดยการสื่อสารด้วยภาษาท่าทางเหล่านี้เป็นท่าทางที่แตกต่างกับการสื่อสารด้วยภาษามือตามมาตรฐานสากลที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินได้เรียนมา ทำให้เกิดช่องว่างระหว่างการสื่อสารของผู้บกพร่องทางการได้ยินกับผู้ปกครองหรือบุคคลในครอบครัว

ปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่มีผลต่อการสื่อสารระหว่างผู้บกพร่องทางการได้ยินกับครอบครัวนั้น คือ การใช้เวลาอยู่ด้วยกันเนื่องจาก ผู้บกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่ที่อยู่ในช่วงวัยเรียนต้องเรียนในโรงเรียนประจำ ที่เป็นโรงเรียนสำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยินโดยเฉพาะ ทำให้โอกาสสื่อสารกับคนในครอบครัวน้อยมาก ทักษะในการสื่อสารของผู้ปกครองหรือคนในครอบครัวกับผู้บกพร่องทางการได้ยินจึงลดลงตามไปด้วย

สำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยินบางคนที่ไม่ได้อยู่โรงเรียนประจำ แม้จะมีเวลาอยู่กับครอบครัวมากแต่ด้วยภาษาที่ต่างกัน และภาษามือที่มีความเป็นสากลมากขึ้น ผู้ปกครองหรือคนในครอบครัวจึงมีความรู้ด้านภาษามือแบบสากลน้อยมากทำให้เกิดช่องว่างในการสื่อสารขึ้น ทำให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินสื่อสารกับคนในครอบครัวน้อยลง

“พ่อและแม่เคยไปฝึกภาษามือเพื่อใช้ในการสื่อสารกับผม แต่ท่านจะใช้ยังไม่ค่อยคล่อง เพราะอาจจะไม่ใช่ภาษาที่ท่านถนัด ทำให้สื่อสารกันไม่ค่อยเข้าใจ เวลาจะสื่อสารจะใช้การส่งข้อความคุยกันผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือ” (นครินทร์ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่ครอบครัวจะเป็นคนปกติทำให้การสื่อสารในครอบครัวแบบภาษามือนั้นทำให้พวกเราดูแตกต่างและดูค้อยกว่า เราจึงไม่ค่อยใช้ภาษามือสื่อสารกับคนในครอบครัวเท่าไร” (ชาญชัย สิมะ โกไทย, สัมภาษณ์, 2559)

“เคยไปฝึกการสื่อสารด้วยภาษามือเพื่อใช้ในการสื่อสาร แต่ก็รู้สึกว้าใช้ชงกและเวลาน้องสื่อสารกลับมาเราจะไม่ค่อยเข้าใจ จึงใช้การสื่อสารด้วยการเขียน หรือส่งข้อความจะสะดวกและเข้าใจง่ายกว่า” (นครินทร์ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

ถึงแม้ว่าการสื่อสารด้วยโทรศัพท์มือถือจะมีบทบาทเข้ามามากแต่สำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยินแล้วนั้น การพิมพ์ข้อความส่งทางโทรศัพท์มือถือก็ยังไม่เป็นที่ชื่นชอบเท่ากับการสื่อสารด้วยภาษามือ เนื่องจากจะมีธรรมชาติในการคุยมากกว่า แต่โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนก็นำมาซึ่งการสื่อสารระหว่างผู้บกพร่องทางการได้ยินกับผู้ปกครองหรือคนในครอบครัว สะดวกและเข้าใจตรงกันมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะเรื่องที่มีความสำคัญ

3. พฤติกรรมการสื่อสารกับเพื่อน

ผู้บกพร่องทางการได้ยิน มีการสื่อสารกับ “เพื่อน” มากที่สุด โดยเฉพาะกับเพื่อนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเหมือนกัน เนื่องจากการสื่อสารที่สามารถเข้าใจกันได้มากกว่าการสื่อสารกับคนปกติ และรูปแบบการดำเนินชีวิตที่คล้ายกัน ทำให้การสื่อสารพูดคุย เป็นไปในแนวทางเดียวกัน และได้เรียนรู้ภาษามือใหม่ ๆ เนื่องจากภาษามือมีการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา เหมือนกับภาษาพูดที่เรามีคำศัพท์ใหม่ ๆ เกิดขึ้นตลอดเวลา ภาษามือก็เช่นกัน

“ส่วนมากจะโทรคุยกันหลังเลิกงาน เพื่อสอบถามว่าวันนี้เพื่อนอยู่ที่ไหน จะได้นัดพบพูดคุยกัน” (ขรรค์ทอง สุวรรณใจ, สัมภาษณ์, 2559)

“ชอบมาหาเพื่อนเพื่อพูดคุยกัน บางวันกลับบ้านเร็วก็โทรแบบวิดีโอคอล ผ่าน Line หาเพื่อน เพราะเพื่อนจะอยู่กันเป็นกลุ่ม คุยกันเป็นแบบกลุ่ม ทำให้อารมณ์ดี สบายใจ” (ชาญชัย สิมะโกไทย, สัมภาษณ์, 2559)

เห็นได้ว่าผู้บกพร่องทางการได้ยินมีการสื่อสารกับกลุ่มเพื่อนที่เป็นผู้บกพร่องทางการได้ยินเหมือนกันมากที่สุด เพราะว่าผู้บกพร่องทางการได้ยินมีภาษาที่ใช้ในการสื่อสารเหมือนกัน สามารถสื่อสารให้เข้าใจถึงความรู้สึกได้ดีกว่าการสื่อสารกับบุคคลอื่นผ่านทาง การส่งข้อความสั้น ดังนั้นการสื่อสารด้วยโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนจึงเป็นตัวช่วยให้การสื่อสารกันของผู้บกพร่องทางการได้ยินสะดวกและรวดเร็วมากขึ้น

ดังนั้นผู้บกพร่องทางการได้ยินจึงชอบการสื่อสารสื่อสารกับ กลุ่มเพื่อน ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมากที่สุด ทั้งด้วยเรื่องการสื่อสารที่เข้าใจกัน และในปัจจุบันที่มีเทคโนโลยีด้าน 3G ทำให้การสื่อสารสะดวกรวดเร็วมากขึ้น อีกทั้งยังมีโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนที่สามารถโทรคุยกันแบบเห็นหน้า สามารถทำท่าทางและใช้ภาษามือคุยกันได้ง่ายอีกด้วย ถึงแม้ว่าผู้บกพร่องทางการได้ยินจะไม่ได้เจอกันแต่สามารถโทรคุยกันผ่าน แอปพลิเคชัน ในโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนได้

การใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน

ในปัจจุบันที่เทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงการ โทรศัพท์มือถือที่สามารถทำได้เพียงส่งข้อความตัวหนังสือ พัฒนาไปเป็นการส่งข้อความภาพ และพัฒนามาเรื่อย ๆ จนมาถึงการโทรแบบเห็นหน้า (face to face/ video call) โดยการเชื่อมต่อผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ผ่าน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนนั้น

ผู้บกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่ ได้มีการนำโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนเหล่านี้เข้ามาเป็นตัวช่วยในการสื่อสาร และการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน ทำให้การใช้ชีวิตของผู้บกพร่องทางการ

ได้ยินเหมือนกันคนปกติทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นการส่งข้อความ ผ่านแอปพลิเคชันต่าง ๆ บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

“เมื่อก่อนใช้โทรศัพท์ส่งข้อความ กว่าจะคุยกันรู้เรื่องต้องเสียเงินหลายบาท แต่ในสมัยนี้ส่งข้อความ ผ่านแอปพลิเคชัน คุยกันได้ทั้งวัน ในแต่ละวันคุยกันหลายเรื่อง” (ชาญชัย สิมะโกไทย์, สัมภาษณ์, 2559)

“โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ช่วยให้การสื่อสารของผู้บกร่องทางการได้ยิน สะดวกมากยิ่งขึ้น และสามารถคุยกันแบบ วิดีโอคอล ทำให้คุยกันสนุกสนานมากขึ้น” (บุญตา ผูกโพธิ์, สัมภาษณ์, 2559)

“ใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แต่ถ้าอยู่ตามแหล่งชุมชนคนเยอะ ๆ จะไม่ชอบใช้การโทรแบบวิดีโอคอลเพราะรู้สึกว่าจะถูกจับตามอง และทำให้คนปกติทั่วไปรู้ว่าตนเองเป็นผู้บกร่องทางการได้ยิน ไม่ชอบให้คนอื่นมองว่าตนเองเป็นผู้พิการ และมีความค้อยกว่าคนปกติทั่วไป” (ศรัณ เปียทอง, สัมภาษณ์, 2559)

จึงสรุปได้ว่า ปัจจุบันผู้บกร่องทางการได้ยินนิยมที่จะใช้การสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในรูปแบบการส่งข้อความสื่อสาร ผ่านแอปพลิเคชันต่าง ๆ และผู้บกร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่ใช้การโทรแบบเห็นหน้า (face to face) เพื่อสามารถสื่อสารภาษามือผ่านแอปพลิเคชันได้เลย สามารถนำติดตัวไปได้ตลอด สามารถสื่อสารกันได้ตลอดเวลา และด้วยปัจจุบันอินเทอร์เน็ตได้พัฒนาให้สามารถใช้ได้กับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน และโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน มีราคาไม่แพง ทำให้ผู้บกร่องทางการได้ยินเกือบทุกคนมีโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน และใช้ร่วมกับอินเทอร์เน็ต จึงทำให้สามารถสื่อสารกันได้ตลอดเวลา

ดังนั้นการเลือกใช้โทรศัพท์มือถือของผู้บกร่องทางการได้ยินนั้นจะไม่แตกต่างจากคนปกติทั่วไป คือ ขึ้นอยู่กับฐานะทางครอบครัว และอัตราเงินเดือน ที่เป็นส่วนสำคัญในการเลือกใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

“ผมใช้โทรศัพท์มือถือเครื่องละ 9,000 บาท จ่ายค่าอินเทอร์เน็ต เดือนละ 500 บาท ผมคิดว่า รุ่นที่ผมใช้ก็พอแล้วแค่คุยเห็นหน้าได้ ลงแอปพลิเคชันได้นิด ๆ หน่อย ๆ ก็เพียงพอ” (ชาญชัย สิมะโกไทย์, สัมภาษณ์, 2559)

“ผมใช้ Iphone พอดีขึ้นมา มือสองราคา 12,000 บาท รายเดือน 599 บาท “ (ขรรค์ทอง สุวรรณใจ, สัมภาษณ์, 2559)

“พี่มีทั้ง โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แล้วก็ ipad ด้วย ปกติiPad พี่จะเล่น เฟคบุ๊ก และอ่านข่าวทั่วไป เวลาโทรหรือส่งข้อความจะใช้โทรศัพท์” (พัชรีย์ มณี โชติ, สัมภาษณ์, 2559)

ข้อมูลจากการใช้โทรศัพท์มือถือของผู้ประกอบการได้ยืนยันพบว่าผู้ประกอบการได้ยืนยันในกลุ่มที่ใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน มักจะใช้รุ่นที่มีราคาสูง มีความทันสมัย สามารถตอบสนองการสื่อสารด้วยแอปพลิเคชันและวิดีโอคอลได้ และมักจะใช้อินเทอร์เน็ตในราคากลางๆ เฉพาะอินเทอร์เน็ตเท่านั้น ซึ่งในปัจจุบันระบบที่ให้บริการต่าง ๆ ได้มีการให้บริการแต่อินเทอร์เน็ตแล้วทำให้ ผู้ประกอบการได้ยืนยันสามารถใช้แบบจดทะเบียนรายเดือนได้โดยไม่รู้สึกรู้ว่าโดนเอาเปรียบ จากเมื่อก่อนที่ต้องมีค่าโทรเข้ามาด้วย

ประโยชน์และความพึงพอใจจากการสื่อสารด้วยโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้ประกอบการใช้ยืนยัน

ในยุคปัจจุบันที่เทคโนโลยีมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วทำให้การสื่อสารทั้งของคนปกติทั่วไปและผู้ประกอบการได้ยืนยันนั้นสะดวกสบายมากขึ้น โดยเฉพาะกับผู้ประกอบการได้ยืนยันที่นำเทคโนโลยีเหล่านี้มาใช้ในการสื่อสารซึ่งกันและกัน

ซึ่งสามารถวิเคราะห์ถึงผลของเทคโนโลยีที่สร้างประโยชน์ให้แก่ผู้ประกอบการได้ยืนยันได้ 4 ประเด็นดังนี้

1. เทคโนโลยีช่วยลดคิทธิพลของมิติทางระยะเวลาและพื้นที่

เนื่องจากในอดีตผู้ประกอบการได้ยืนยันต้องสื่อสารด้วยภาษามือและถูกจำกัดด้วยระยะทางและพื้นที่ เพราะการสื่อสารด้วยภาษามือเป็นการสื่อสารที่คู่กัน ทั้งภาษามือ และสีหน้าท่าทาง ดังนั้นระยะห่างตัวบุคคลต้องมีสมดุลคือการมองเห็นกันและกัน ถ้าอยู่ไกลมากจะไม่สามารถสื่อสารภาษามือได้และยังอยู่คนละสถานที่ที่จะไม่สามารถสื่อสารกันได้

แต่ในปัจจุบันที่เทคโนโลยีได้พัฒนามากขึ้น การสื่อสารสามารถส่งข้อความผ่านโทรศัพท์มือถือได้ด้วยไม่จำกัดจำนวนคำ ไม่จำกัดข้อความ สามารถส่งข้อความโต้ตอบได้ตลอดผ่านทางแอปพลิเคชันต่าง ๆ และการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต ของโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนทำให้ผู้ประกอบการได้ยืนยันสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้แม้จะอยู่ไกลกันแค่ไหนก็ตาม

นอกจากนี้ยังสามารถใช้แอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนโทรแบบเห็นหน้า (face to face) ได้อีกด้วย ทำให้การสื่อสารของผู้ประกอบการได้ยืนยันสะดวกและสื่อสารได้ง่ายยิ่งขึ้น เพราะการสื่อสารแบบวิดีโอคอลนั้น ผู้ประกอบการได้ยืนยันจะสามารถใช้ภาษามือซึ่งแสดงให้เห็นถึงสีหน้า ท่าทางของกลุ่มสนทนาได้อย่างชัดเจน ดังกับว่าผู้สนทนา อยู่ตรงหน้าจริง ๆ ไม่ว่าจะกลุ่มสนทนาจะอยู่ที่ไหน ก็สามารถสื่อสารกันได้ผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน

“เมื่อก่อนต้องนัดกันกับเพื่อน ๆ ช่วงเลิกงาน เพื่อสื่อสารกัน แต่ปัจจุบันสามารถสื่อสารกันได้ทันที ทุกที่ ถึงแม้ว่าจะอยู่ในที่ทำงานก็สามารถติดต่อเพื่อนได้เมื่อมีธุระสำคัญ ผ่านทาง

แอปพลิเคชันบน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ด้วยการโทรแบบเห็นหน้า” (ศศิริธ รักรัณนิม, สัมภาษณ์, 2559)

“เมื่อก่อนเวลามีธุระด่วนกับน้องชาย ดิฉันต้องโทรไปขอความช่วยเหลือจากอาจารย์หรือเพื่อนที่สามารถสื่อสารภาษามือได้ เพื่อให้ช่วยสื่อสาร แต่ปัจจุบันเมื่อน้องชายมีโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน เวลามีธุระด่วนสามารถส่งข้อความผ่านแอปพลิเคชันและน้องสามารถตอบกลับเองได้ด้วยตนเอง ทำให้สื่อสารกันไ้รวดเร็วมมากขึ้น” (อัญชลี มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“ผมมีเพื่อนที่เป็นผู้บกพร่องทางการได้ยิน 2-3 คน เวลาจะสื่อสารเมื่อก่อนต้องไปหาพวกเขาตามจุดนัดพบต่าง ๆ แต่ปัจจุบันผมสามารถสื่อสารกับพวกเขาได้ด้วยการสื่อสารผ่านทางแอปพลิเคชัน บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน” (ศุภกิจ เหมือนใจ, สัมภาษณ์, 2559)

2. เทคโนโลยีให้ความน่าสนใจและความหลากหลายในการสื่อสาร

จากการพัฒนาเทคโนโลยีด้านการสื่อสารด้วยโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนนั้น นอกจากจะสื่อสารด้วยการพูดคุยหรือส่งข้อความสื่อสารกันเท่านั้น ยังสามารถส่งภาพ วิดีโอ แบ่งปันเรื่องราว ๆ ต่าง ๆ ได้อีกด้วย ทำให้การสื่อสารมีอรรถรส และมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

“ผมใช้แอปพลิเคชันไลน์ (line) ในโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน เพื่อสั่งอาหารกับแม่ค้าขายอาหารร้านประจำเพื่อสั่งอาหารล่วงหน้า โดยการส่งรูปที่นำมาจากอินเทอร์เน็ต ทำให้แม่ค้าเข้าใจกว่าที่ผมพิมพ์ไปสั่ง” (นครินทร์ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“เพื่อนผมที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินจะโพสต์ข้อความเป็นรูปภาพแสดงความรู้สึกของตนเองลงในสื่อสังคมออนไลน์มากกว่าการพิมพ์ข้อความ เพราะป้องกันการใช้ภาษาผิดหลักไวยากรณ์” (ชยพัทธ์ เพชรปฐมขล, สัมภาษณ์, 2559)

“น้องชายชอบส่งสติ๊กเกอร์หรือรูปมาสื่อสารมากกว่าการส่งเป็นข้อความ ซึ่งก็ทำให้คนที่บ้านเข้าใจมากกว่า ข้อความที่พิมพ์ส่งมา เพราะบางครั้งจะพิมพ์ข้อความส่งมาไม่ครบประโยคทำให้บางครั้งแปลความหมายผิดเพี้ยนไป” (อัญชลี มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

3. เทคโนโลยีช่วยสร้างเสริมหรือทดแทนข้อบกพร่องทางสรีระ

ลักษณะทางกายภาพของผู้บกพร่องทางการได้ยินที่แตกต่างจากคนปกติคือไม่สามารถสื่อสารด้วยการพูดคุยและขาดความสามารถในการฟัง ทำให้เกิดข้อจำกัดในการสื่อสารขึ้น จึงต้องสื่อสารด้วยภาษามือแทนการสื่อสารด้วยคำพูดนั้น

เมื่อโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนสามารถสื่อสารด้วยการพิมพ์ข้อความโต้ตอบกันได้แล้วนั้นทำให้การสื่อสารกันระหว่างผู้บกพร่องทางการได้ยินกับคนปกติทั่วไปเป็นเรื่องที่ง่ายขึ้น

“เคยคิดว่าการสื่อสารกับผู้บกพร่องทางการได้ยินเป็นเรื่องที่ยากมาก เพราะไม่มีความรู้ด้านภาษามือ แต่พอมีโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนเข้ามา ทำให้สามารถสื่อสารได้ง่ายมาก

“เค้าต้องการสั่งอะไร เค้าจะพิมพ์คำสั่งของกับเราได้เลย เราก็จะพิมพ์แจ้งราคาเค้าไปเค้าเค้ามารับที่ร้าน”
(สุภาพร คำรงพิศุทธิกุล, สัมภาษณ์, 2559)

“โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนจะมีแอปพลิเคชันที่คนปกติใช้สำหรับแปลภาษา แต่สำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยินจะใช้การพิมพ์ข้อความลงในแอปพลิเคชันแล้วจะกดให้แอปพลิเคชันสื่อสารด้วยเสียงออกมาทำให้ผู้ที่สื่อสารด้วยเข้าใจง่ายมากยิ่งขึ้น และแอปพลิเคชันเหล่านี้ช่วยในการสะกดคำด้วยทำให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินสามารถสื่อสารกับคนอื่นได้สะดวก”
(ศศิธร รัชนีนิม, สัมภาษณ์, 2559)

“โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนทำให้การเดินทางของผู้บกพร่องทางการได้ยิน สะดวกมากขึ้น อย่างเช่นน้องชายของผมที่เป็นผู้บกพร่องทางการได้ยิน ชอบใช้แอปพลิเคชันการนำทางให้กับรถรับจ้างเวลาต้องการเดินทางโดยรถรับจ้างสาธารณะ เมื่อก่อนจะต้องคอยเป็นห่วงว่าจะสื่อสารกันเข้าใจได้ไหม แต่ปัจจุบันเค้าจะกำหนดจุดมุ่งหมายแล้วบอกกับคนขับได้เลย ทำให้เค้ามีอิสระในการเดินทางมากยิ่งขึ้น” (ทอแสง วชิรประธาน, สัมภาษณ์, 2559)

4. เทคโนโลยีทำให้เกิดความสะดวกและรวดเร็วในการสื่อสาร

ความสะดวกและรวดเร็วเกิดจากเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นจนสามารถสื่อสารกันผ่านทางแอปพลิเคชันต่าง ๆ บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน และด้วยแอปพลิเคชันต่าง ๆ นั้นทำให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินสามารถสื่อสารพร้อมกันทีละหลาย ๆ คน หรือสื่อสารกันเป็นกลุ่มได้

ซึ่งทำให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินสามารถสื่อสารกับกลุ่มเพื่อนได้ที่ละหลาย ๆ คน เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันและรวดเร็วในการสื่อสารระหว่างกันและกัน

“สร้างกลุ่มในแอปพลิเคชัน Line เพื่อนๆ เวลาเจอเรื่องอะไร สามารถเล่าให้เพื่อน ๆ ในกลุ่มฟังได้เลย ไม่ต้องพิมพ์บอกทีละคน และยังสามารถโทรแบบกลุ่มเห็นหน้าพร้อมกันหลาย ๆ คนได้อีกด้วย” (นครินทร์ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“มีกลุ่มเพื่อนในที่ทำงานที่เป็นคนปกติ ก็สามารถสื่อสารให้เค้าเข้าใจได้พร้อมๆกัน เวลาเค้าคุยกันในกลุ่มเราก็เข้าใจด้วย ทำให้ไม่รู้สึกว่าตัวเองด้อยกว่าคนอื่น” (ชาญชัย สิมะ โกไทย, สัมภาษณ์, 2559)

“ครอบครัวเราจะมีไลน์กลุ่มครอบครัวใช้สื่อสาร เวลาเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ก็จะรับรู้และเข้าใจตรงกันทั้งหมด ทำให้ไม่ต้องรู้สึกแตกต่างกับคนอื่น ๆ ในครอบครัวด้วย” (อัญชติ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

ดังนั้นเราจะพบว่า การสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนนั้นมีความสะดวกสบายมากขึ้น และยังสามารถช่วยให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินสื่อสารกับผู้คนปกติได้อย่างเข้าใจง่าย ไม่ต้องใช้ภาษามือ และสามารถสื่อสารกันได้อย่างรวดเร็ว โดยผู้บกพร่องทางการได้ยิน

สามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้ด้วยตนเอง ไม่ต้องอาศัยล่ามเหมือนในอดีต และยังช่วยลดระยะเวลาในการสื่อสารได้อีกด้วย

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า ความแตกต่างด้านเพศ อายุ และอาชีพ การศึกษาของผู้บกพร่องทางการได้ยิน ไม่ได้ส่งผลต่อการใช้และความถี่ในการสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน

ตอนที่ 2 ข้อมูลการให้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ต่อโทรศัพท์มือถือและการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน

จากการศึกษาผู้ศึกษาได้พบการให้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ต่อโทรศัพท์มือถือและการสื่อสารผ่าน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน โดยสามารถนำมาแจกแจงเพื่อให้เกิดความชัดเจนของข้อมูลดังต่อไปนี้

1. โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน

โทรศัพท์มือถือเป็นเครื่องมือสื่อสารที่ผู้ใช้สามารถพกพาติดตัวไปไหนมาไหนได้ ช่วยให้การสื่อสารระหว่างบุคคลที่อยู่ห่างไกลมีความสะดวกสบายมากขึ้น แต่ปัจจุบัน โทรศัพท์มือถือได้มีการพัฒนาจนมาเป็นโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน หมายถึง โทรศัพท์มือถือที่สามารถตอบสนองผู้ใช้บริการได้หลากหลาย และรองรับกับเทคโนโลยีด้านอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงทำให้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนนี้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น มีคุณสมบัติมากกว่าโทรศัพท์มือถือทั่วไป เป็นการติดต่อสื่อสารโดยใช้เสียง ข้อความตัวหนังสือ รูปภาพ สัญลักษณ์ และใช้งานอินเทอร์เน็ตดาวน์โหลดแอปพลิเคชันต่าง ๆ นอกจากนี้ยังสามารถสื่อสารกันแบบเห็นหน้ากันและกันระหว่างผู้โทรและผู้รับได้ โดยสามารถแสดงถึงสัญลักษณ์ของความทันสมัย ความสะดวกสบาย อันเป็นผลจากการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสาร

คุณค่าด้านสัญลักษณ์ที่โทรศัพท์มือถือได้ถูกแทนค่าโดยมองความสำคัญไปที่การใช้หรือการนำไปแสดงถึงสถานะทางสังคมของผู้ใช้ อันหมายถึงคุณค่าด้านสัญลักษณ์ตามความหมายนัยประหวัด (connotative meaning)

1.1 สถานะทางสังคม

ปัจจุบันคนส่วนใหญ่ในสังคมใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนกันอย่างแพร่หลายหรือกล่าวได้ว่า โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนมีความจำเป็นในการสื่อสารในยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก โดยผู้ใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนจะเลือกใช้โทรศัพท์แตกต่างกันที่ ยี่ห้อและรุ่นที่ใช้ ซึ่งขึ้นอยู่กับฐานะของแต่ละบุคคล แต่สำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยินนั้น ใครที่ใช้โทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ หรือเปลี่ยนใหม่ตามยุคสมัยนั้นจะได้รับการยอมรับจากเพื่อนหรือคนในกลุ่มว่าเป็นคนที่มีฐานะดีและการงานดี เพราะปกติแล้วผู้บกพร่องทางการได้ยินเป็นผู้ที่มีฐานะระดับปานกลาง

แต่หากผู้บกพร่องทางการได้ยินคนไหนเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือบ่อย ๆ หรือใช้รุ่นที่ทันสมัยมากกว่าคนอื่น ๆ นั้น จะทำให้เพื่อนๆ ในกลุ่มยอมรับเรื่องฐานะมากขึ้น จนถึงได้การยอมรับให้เป็นผู้นำของกลุ่มอีกด้วย ซึ่งมักจะเกิดกับผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีความรู้และสามารถแนะนำเพื่อน ๆ ได้อันเนื่องมาจากการมีประสบการณ์เกี่ยวกับการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

ยกตัวอย่างตอนผู้วิจัยลงพื้นที่เก็บข้อมูลจะมีผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีส่วนร่วมอย่างมากในการช่วยผู้วิจัยแสวงหากลุ่มตัวอย่าง คือ คุณชาญชัย สิมะโก โดย ซึ่งเป็นผู้บกพร่องทางการได้ยินที่มีงานทำในบริษัทเอกชน ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ระบบไอที (information technology) และเป็นคนแรก ๆ ของกลุ่มที่มีโทรศัพท์รุ่นใหม่และสามารถให้ความรู้ คำแนะนำแก่เพื่อน ๆ ในกลุ่มได้

“พี่ชาญชัย สิมะโก โดย จะเป็นคนที่คอยแนะนำ และให้คำปรึกษา กับเพื่อน ๆ ที่ต้องการซื้อโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนรุ่นใหม่เพราะที่เค้าทำงานด้านไอทีในบริษัทเอกชนที่เค้าจะมีความรู้ทางด้านนี้” (บุญตา ผูกโพธิ์, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินเปลี่ยนจะเลิกโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน รุ่นที่ดีและใหม่ที่สุดมาใช้เพราะจะใช้ได้นานแล้วก็ทำให้รู้สึกเท่าเทียมกับคนปกติทั่วไป” (พัชรีย์ มณีโชติ, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินจะศึกษาและใช้แอปพลิเคชันที่ตนเองสนใจ อย่างละเอียด บางครั้งยังให้พี่ที่เป็นผู้บกพร่องทางการได้ยิน ช่วยแก้ปัญหาในการใช้แอปพลิเคชันหรือโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ในบริษัทที่เค้าเป็นคนใช้เวลาโทรศัพท์มือถือใครมีปัญหา ก็จะไปให้พี่เค้าช่วยแก้ปัญหาให้อยู่บ่อย ๆ” (วินัย บุญโต, สัมภาษณ์, 2559)

1.2 ความทันสมัย

โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน คือสัญญาณของความทันสมัย สำหรับผู้บกพร่องทางการได้ยินก็เช่นกัน ความทันสมัยที่ออกมาจากยี่ห้อและรุ่นของโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนที่ใช้ ดังข้อมูล ที่สัมภาษณ์ผู้บกพร่องทางการได้ยินหลาย ๆ ราย จะให้เหตุผลในการเลือกใช้โทรศัพท์มือถือเฉพาะรุ่นใหม่ ๆ มีการโฆษณาความรู้จักแพร่หลาย รวมถึงคุณสมบัติพิเศษต่าง ๆ โดยจะเลือกโทรศัพท์ที่มีกล้องทั้งหน้าหลังและด้านหน้า สามารถใช้โทรแบบเห็นหน้าได้ ซึ่งถือเป็นปัจจัยสำคัญในการเลือกใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน นอกจากนี้สัญญาณของความทันสมัยที่เกิดจากการใช้โทรศัพท์มือถือยังสื่อออกมาจากการเปลี่ยนโทรศัพท์บ่อย ๆ อีกด้วย

“เปลี่ยนโทรศัพท์มือถือมาหลายรุ่นแล้ว ตอนนี้ใช้ ซัมซุง S7 เป็นตัวใหม่ กล้องหน้ามีความละเอียดสูง ประมวลผลเร็วกว่ารุ่นก่อน ก่อนจะเปลี่ยนมาใช้รุ่นนี้ ใช้เครื่องเก่ามาได้ประมาณ 1 ปีกว่า” (ศศริชร์ รัชนีนิม, สัมภาษณ์, 2559)

“เวลามีโทรศัพท์รุ่นใหม่ ๆ ที่กำลังออกมา เพื่อน ๆ จะพูดถึงกัน แล้วถ้าใครที่ซื้อมาก่อน ก็จะได้รับความสะดวกอย่างมาก จากเพื่อนในกลุ่มที่เป็นผู้บกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน” (นครินทร์ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินจะคอยติดตามข่าวสารของโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ ๆ เสมอ เค้่าเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนบ่อยกว่าคนอื่น ๆ ในครอบครัว ประมาณปีละเครื่อง” (อัญชลี มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

ดังนั้นความชื่นชอบที่จะใช้สิ่งของที่ทันสมัยจึงไม่ได้จำกัดอยู่ที่เฉพาะคนปกติเท่านั้น ไม้ว่าคนคนนั้นจะเกิดมาผิดปกติอย่างไร การเลือกซื้อของสักอย่าง เช่น โทรศัพท์มือถือ ก็เป็นตัวแปรด้านความทันสมัย และการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนที่เป็นที่นิยมของคนในสังคมปัจจุบัน เรียกว่า รุ่น ยี่ห้อ ที่เป็นสัญลักษณ์ของความทันสมัยของคนปกติทั่วไปนั้น สิ่งเหล่านี้ก็เป็นสิ่งที่แสดงถึงความทันสมัยของผู้บกพร่องทางการได้ยินเช่นกัน

1.3 ความสามารถในการสื่อสาร

การสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือในปัจจุบัน ผู้บกพร่องทางการได้ยินจะใช้การสื่อสารผ่านการส่งข้อความ และการโทรแบบเห็นหน้า ดังนั้น โทรศัพท์มือถือต้องสามารถรองรับการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตในระบบได้อย่างสูงสุด เช่นปัจจุบันระบบผู้ให้บริการเครือข่ายมีการขยายสัญญาณไปถึง 4G โทรศัพท์มือถือที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินเลือกใช้นั้นต้องสามารถรองรับได้อย่างสูงสุด และรวดเร็ว สามารถใช้แอปพลิเคชันได้อย่างต่อเนื่อง

“โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนต้องรองรับระบบอินเทอร์เน็ตได้สูงสุด เพราะการสื่อสารของผู้บกพร่องทางการได้ยินแบบโทรเห็นหน้า ต้องใช้สัญญาณอินเทอร์เน็ตที่เร็ว เพื่อให้การสื่อสารไม่ขาดตอน การสื่อสารด้วยภาษามือจะไม่เหมือนการสื่อสารด้วยการพูด ทำทางที่กระตุก อาจจะทำให้ความเข้าใจคาดเคลื่อนได้” (ศศิธร รักนัยยม, สัมภาษณ์, 2559)

“ผมจะศึกษาจากอินเทอร์เน็ต ก่อนที่รุ่นที่ผมต้องการจะวางขายในประเทศ ผมจะศึกษาถึงคุณสมบัติใหม่ ๆ และความสามารถของโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนที่ผมต้องการ ความจุ ความเร็วของเครื่อง ก็มีผลต่อการสื่อสาร และเมื่อเครื่องจริงวางขายผมจะไปลองใช้ที่ศูนย์บริการในห้างสรรพสินค้า ก่อน ผมถึงจะตัดสินใจซื้อ” (ชาญชัย สิมะโกไทย์, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินจะเลือกโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนที่มีคุณสมบัติที่ตนเองสามารถใช้งานได้ง่าย ก่อนซื้อเค้าจะศึกษาข้อมูลและสอบถามจากเพื่อน ๆ ที่เป็นผู้บกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน และไปทดลองใช้เครื่องจริงที่ศูนย์ก่อน” (อัญชลี มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินจะใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนที่มีกล้องข้างหน้า พวกเค้าจะชอบใช้การโทรแบบเห็นหน้าในสื่อสารกัน และต้องเป็นรุ่นที่รองรับสัญญาณได้สูงสุด เพื่อการสื่อสารจะได้ต่อเนื่องสัญญาณไม่กระตุกเวลาสื่อสาร” (วินัย บุญโต, สัมภาษณ์, 2559)

ดังนั้นความสามารถในการสื่อสารก็เป็นสิ่งจำเป็นจากการสัมภาษณ์ผู้บกพร่องทางการได้ยิน ครอบครัว และเพื่อนร่วมงานทำให้ผู้วิจัยทราบว่า ความสามารถในการสื่อสารก็เป็นสิ่งสำคัญ ถ้าสัญญาณ หรือคุณสมบัติของโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินเลือกใช้ ไม่มีความเสถียร สัญญาณขาด ๆ หาย ๆ หรือสัญญาณช้า จะทำให้การสื่อสารคาดเคลื่อนได้ เพราะภาษาที่ใช้ในการสื่อสารของผู้บกพร่องทางการได้ยินคือภาษามือ ถ้าสัญญาณกระตุกอาจจะทำให้ภาพไปไม่ครบ ผู้รับสารอาจจะไม่เข้าใจ และเกิดการสื่อสารที่ผิดพลาดได้

1.4 ความเป็นพวกเดียวกัน

นั่นคือ โทรศัพท์มือถือได้สร้างสัญญาณของกลุ่มได้เกิดขึ้นกับผู้บกพร่องทางการได้ยิน ดังที่ผู้วิจัยได้เสนอไปแล้วว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินของสังคม ชอบรวมกลุ่ม และสิ่งหนึ่งที่ผู้ศึกษา สังเกตเห็นคือ การใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน คนที่สนิทกันในกลุ่ม มักจะใช้โทรศัพท์แบบเดียวกัน รุ่นเดียวกัน จนส่งผลให้ผู้ใช้โทรศัพท์รุ่นต่ำสุด ต้องไขว่คว้า หามาใช้ให้เท่าเทียมกับเพื่อนในกลุ่มคนอื่น ๆ

“ผมชอบมาปรึกษาพี่ชาอุชัย สิมะ โกไทย เพราะที่เค้าจะให้คำแนะนำในคุณสมบัติของ โทรศัพท์รุ่นใหม่ ๆ ได้เป็นอย่างดี และส่วนใหญ่ผมก็จะซื้อตามรุ่นที่พี่เค้าแนะนำ เพราะเวลามีปัญหาพี่เค้าจะช่วยแก้ไขให้ได้” (ศรัณ เปี้ยทอง, สัมภาษณ์, 2559)

“ฉันเปิดร้านขายเสื้อผ้าอยู่ตลาดนัดกลางคืนพัฒนาพงษ์ พี่เค้าจะมาหานั่งคุยและจะชอบเล่าให้ฟังถึงเทคโนโลยีใหม่ ๆ โทรศัพท์รุ่นใหม่ ๆ ให้กับคนในกลุ่ม” (ศศิริธร รัชนียม, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินจะซื้อโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน ในรุ่นที่เคยทดลองใช้ เช่น ได้ทดลองใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ของคนในครอบครัว หรือมีเพื่อนที่เป็นผู้บกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน ซื้อโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่มา ก็จะไปทดลองใช้ก่อน” (อัญชลี มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้บกพร่องทางการได้ยิน ผู้ปกครองและเพื่อนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน พบว่า ผู้บกพร่องจะมีพฤติกรรมการซื้อโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนตามรุ่นที่ได้ทดลองใช้ นั่นคือ รุ่นที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินเลือกซื้อจะเป็นรุ่นเดียวกับของคนในครอบครัวหรือคนในกลุ่มนั่นเอง

2. ตรายี่ห้อ

ตรายี่ห้อ โทรศัพท์มือถือ สื่อความหมายโดยตรง (denotative meaning) ถึงสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของสินค้า ให้ความรู้ว่าเป็นประเภทเดียว เช่น โทรศัพท์มือถือที่นั่นมีผู้ผลิตที่รายแต่ละรายใช้ชื่ออย่างไร แต่ในความเป็นตรายี่ห้อ ก็ยังมีการสื่อสารถึงความหมายนัยประหวัดอันเกิดจากตัวเจ้าของสินค้าที่ได้ทำการโฆษณาและประชาสัมพันธ์ โทรศัพท์มือถือของตนเองให้มีจุดครองใจลูกค้า (brand positioning) ที่แตกต่างจากสินค้าตัวอื่น ๆ รวมถึงเมื่อผู้บริโภคได้ใช้แล้วก็เกิดความรู้สึกทางจิตใจจากการใช้โทรศัพท์มือถือ

สำหรับผู้บริโภคทางการได้ยิน ตรายี่ห้อของโทรศัพท์มือถือก็ได้ถูกสร้างสัญญาณจากความนัยประหวัด ดังนี้

2.1 ความเป็นกลุ่ม เป็นพวกเดียวกัน

จากการสังเกตผู้วิจัยพบว่า ผู้บริโภคทางการได้ยินที่เป็นเพื่อนสนิทกันในกลุ่มเดียวกัน หรือแม้กระทั่งคนที่เป็นคู่รักกันก็มักจะใช้โทรศัพท์มือถือที่มียี่ห้อเหมือนกัน และเมื่อผู้ศึกษาสัมภาษณ์จะพบว่า ที่มาของการใช้โทรศัพท์มือถือที่เป็นยี่ห้อเดียวกันเพราะผู้บริโภคทางการได้ยินมักมองว่าสิ่งที่เพื่อนใช้มาก่อนน่าจะเป็นสิ่งที่ดี เป็นที่ยอมรับของคนในกลุ่ม จึงเกิดการใช้ตามๆกัน และกลายเป็นสัญลักษณ์ของกลุ่ม หรือคนที่เป็นคู่รักกัน จะรู้สึกว่าการได้ใช้สิ่งที่มีเหมือนกันเป็นการแสดงออกถึงความรัก ความผูกพันที่มีต่อกัน

“ที่ผมใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนยี่ห้อซัมซุงเพราะเพื่อนที่เป็นผู้บริโภคทางการได้ยินแนะนำให้ใช้ และคนในกลุ่มก็ใช้กันเกือบทุกคน” (นครินทร์ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บริโภคทางการได้ยินคนอื่น ๆ เค้าจะมาลองใช้ของผม มาสอบถาม บางคนก็จะซื้อรุ่นที่ต่ำกว่าหรือสูงกว่า แต่เพื่อนในกลุ่มส่วนใหญ่จะซื้อยี่ห้อเดียวเพราะมีวิธีใช้คล้าย ๆ กัน เวลาเกิดปัญหาจะสอบถามและแก้ปัญหาให้กันได้ง่าย” (ชาญชัย สิมะ โกไทย, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บริโภคทางการได้ยินเค้าจะชอบใช้โทรศัพท์มือถือในรุ่นเดียวกับเพื่อน เพราะเค้าได้ไปลองใช้จากเพื่อนและได้รับคำแนะนำจากเพื่อน ๆ ที่เป็นผู้บริโภคทางการได้ยิน “ (ศรัณ รัชนียม, สัมภาษณ์, 2559)

2.2 ความเป็นคนทันสมัย

โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนยี่ห้อไหนที่กำลังมาแรงในตลาด ก็จะได้รับ ความสนใจจากผู้บริโภคทางการได้ยินไม่ต่างจากคนปกติ ในส่วนของผู้บริโภคทางการได้ยินก็เช่นกัน ว่ามันคือสัญญาณของความทันสมัย

“ผมจะคอยติดตามข่าวสาวจากทางอินเทอร์เน็ต ถ้ามีโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน รุ่นใหม่ที่มีคุณสมบัติมากกว่ารุ่นที่ผมใช้อยู่ ผมก็จะขายเครื่องเก่าแล้วเปลี่ยนเป็นเครื่องใหม่ เพราะ

บางทีจะมีผู้บกพร่องทางการได้ยินคนอื่น ๆ มาสอบถามผมก็จะคอยศึกษาแล้วแนะนำพวกเขา” (ชาญชัย สิมะโกไธย, สัมภาษณ์, 2559)

“ผมเป็นคนปกติทำงานร่วมกับพี่เค้าบางครั้ง ก่อนผมจะเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือผมก็จะมาสอบถาม เพราะพี่เค้าจะเปลี่ยน โทรศัพท์ก่อนคนอื่น ๆ เสมอ” (วินัย วชิรประธาน, สัมภาษณ์, 2559)

“พวกเขาเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือบ่อยกว่าคนอื่น ๆ ในครอบครัวเสียอีก บางครั้ง โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยินเพิ่งซื้อได้ ไม่ถึงปี มีรุ่นใหม่มาที่มีคุณสมบัติที่พวกเขาต้องการเค้าก็จะเปลี่ยนตามเพื่อน ๆ” (ศรัณ รัชนีนิม, สัมภาษณ์, 2559)

จะเป็นว่าผู้บกพร่องทางการได้ยินให้ความสำคัญกับการตรयीหือ ของ โทรศัพท์มือถือ เพื่อให้ตนเองรู้สึกเป็นส่วนเดียวกันกับสังคมส่วนใหญ่ เลือกใช้โทรศัพท์มือถือในยี่หือที่คนปกติทั่วไปในสังคมเลือกใช้

2.3 ความเป็นคนปกติ

ซึ่งการเลือกใช้โทรศัพท์มือถือยี่หือใด รุ่นใด นั้น นอกจากดูว่าในกลุ่มเพื่อนใช้อะไรแล้ว ผู้บกพร่องทางการได้ยินมักจะคิดว่าขณะนั้นคนปกตินิยมใช้โทรศัพท์มือถือยี่หืออะไร เพื่อให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคม และมีความเหมือนกับคนปกติมากที่สุด

“ผู้บกพร่องทางการได้ยิน ไม่ชอบให้ดูมองว่าคือยกว่าคนปกติทั่วไป ผมจะเลือกใช้ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟนรุ่นใหม่ ๆ เพราะเป็นที่นิยมของคนทั่วไปในสังคม” (ชาญชัย สิมะโกไธย, สัมภาษณ์, 2559)

“เค้าเคยบอกว่า เค้าไม่ยาคูเป็นจุดคือยของสังคม การใช้สิ่งของที่คนทั่วไปนิยมใช้กันจะทำให้เค้าดูกลมกลืนและเป็นส่วนเดียวกันกับสังคม” (ศรัณ รัชนีนิม, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินจะเลือกใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟนรุ่นใหม่ ๆ หรือรุ่นที่มีรองรับแอฟฟลิตะชันที่คนปกติทั่วไปใช้กัน” (วินัย วชิรประธาน, สัมภาษณ์, 2559)

ดังนั้นการเลือกใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน คือ จะเลือกใช้รุ่นที่คนปกติทั่วไปนิยมใช้กันในสังคม โดยไม่ได้คำนึงถึงราคา แต่จะคำนึงถึงคุณสมบัติของแต่ละรุ่นว่าสามารถรองรับแอฟฟลิตะชันที่คนทั่วไปใช้ เพื่อที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินจะสามารถใช้ได้เหมือนกับคนปกติทั่วไป

3. รุ่นของโทรศัพท์มือถือ

ความหมายนัยตรง (denotative meaning) รุ่นของโทรศัพท์มือถือ คือสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการพัฒนาเทคโนโลยีการสื่อสารและการสร้างคุณสมบัติที่แตกต่างและโดดเด่นกว่า รุ่นอื่น ๆ ซึ่งอาจจะหมายถึงทั้งในส่วนของยี่ห้อเดียวกันและต่างยี่ห้อด้วย แต่สิ่งที่สำคัญต่อการเลือกใช้โทรศัพท์มือถือของผู้บริโภคพบร่องทางการได้ยิน ไม่ได้มองเพียงแค่ความหมายนัยตรงเท่านั้น สิ่งที่ได้รับ ความสนใจในการตัดสินใจใช้ก็คือ ความหมายนัยประหวัด (connotative meaning) อันก่อให้เกิดความแตกต่างและสร้างสัญญาณจากการใช้โทรศัพท์มือถือในรุ่นใดรุ่นหนึ่ง

3.1 สร้างความโดดเด่นเป็นผู้นำในกลุ่ม

สิ่งที่ผู้ศึกษาสังเกต ได้จากการใช้โทรศัพท์มือถือของผู้บริโภคพบร่องทางการได้ยิน คือ ถึงแม้ผู้บริโภคพบร่องทางการได้ยินจะแสดงความเป็นพวกหรือเป็นกลุ่มเดียวกันออกมาจากการใช้โทรศัพท์มือถือยี่ห้อที่เหมือนกัน แต่ในความเหมือนก็ยังมี ความพยายามที่จะสร้างความแตกต่างและ ความเป็นผู้นำของกลุ่มด้วยการใช้โทรศัพท์มือถือในรุ่นที่ใหม่กว่า แพงกว่า และดีกว่า

“ผมชอบมาปรึกษาพี่ชาญชัย สิมะโก ไตย เพราะพี่เค้าจะให้คำแนะนำในคุณสมบัติของ โทรศัพท์รุ่นใหม่ ๆ ได้เป็นอย่างดี และส่วนใหญ่ผมก็จะซื้อตามรุ่นที่พี่เค้าแนะนำ เพราะเวลา มีปัญหาพี่เค้าจะช่วยแก้ไขให้ได้” (ศรัณ เปียทอง, สัมภาษณ์, 2559)

“ผมเป็นคนปกติทำงานร่วมกับพี่เค้าบางครั้ง ก่อนผมจะเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือผมก็จะ มาสอบถาม เพราะพี่เค้าจะเปลี่ยนโทรศัพท์ก่อนคนอื่น ๆ เสมอ” (วินัย วชิรประธาน, สัมภาษณ์, 2559)

“พวกเค้าเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือบ่อยกว่าคนอื่น ๆ ในครอบครัวเสียอีก บางครั้ง โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟนของผู้บริโภคพบร่องทางการได้ยินเพิ่งซื้อได้ไม่ถึงปี มีรุ่นใหม่มาที่มี คุณสมบัติ ที่พวกเค้าต้องการเค้าก็จะเปลี่ยนตามเพื่อน ๆ” (ศรัณ รักษ์นิยม, สัมภาษณ์, 2559)

3.2 ความเป็นคนทันสมัย

เพราะ โทรศัพท์มือถือแต่ละยี่ห้อจะพัฒนาโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ ๆ ออกมาเสมอ เพื่อแสดงถึงความใหม่และทันสมัย ผู้บริโภคพบร่องทางการได้ยินก็ได้แสพัยความทันสมัยนั้นด้วย ข้อมูล ที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์ พบว่าความทันสมัยจากการใช้โทรศัพท์มือถือรุ่นต่าง ๆ แสดงออกด้วยการเปลี่ยน ใช้โทรศัพท์รุ่นใหม่ ๆ อยู่เสมอ

“ผมจะคอยติดตามข่าวสาวจากทางอินเทอร์เน็ต ถ้ามีโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟน รุ่นใหม่ที่มีคุณสมบัติมากกว่ารุ่นที่ผมใช้อยู่ ผมก็จะขายเครื่องเก่าแล้วเปลี่ยนเป็นเครื่องใหม่ เพราะ บางทีจะมีผู้บริโภคพบร่องทางการได้ยินคนอื่น ๆ มาสอบถามผมก็จะคอยศึกษาแล้วแนะนำพวกเค้า” (ชาญชัย สิมะโก ไตย, สัมภาษณ์, 2559)

“ฉันเป็นคนปกติทำงานร่วมกับพี่เค้าบางครั้ง ก่อนดิฉันจะเปลี่ยน โทรศัพท์มือถือก็จะมาสอบถาม เพราะพี่เค้าจะเปลี่ยน โทรศัพท์ก่อนคนอื่น ๆ เสมอ” (ณัฐพินต์ สกุลวิเศษ, สัมภาษณ์, 2559)

“พวกเค้าเปลี่ยน โทรศัพท์มือถือบ่อยกว่าคนอื่น ๆ ในครอบครัวเสียอีก บางครั้ง โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟนของผู้ปกครองทางการ ได้ยินเพิ่งซื้อได้ ไม่ถึงปีมีรุ่นใหม่มาที่มีคุณสมบัติ ที่พวกเค้าต้องการเค้าก็จะเปลี่ยนตามเพื่อน ๆ” (ศรัณ รัศมิ์นิม, สัมภาษณ์, 2559)

ผู้ปกครองทางการ ได้ยินจะเปลี่ยนตามรุ่นใหม่ ๆ เสมอเพื่อให้ตนเองรู้สึกเป็นส่วนเดียวกันกับสังคมส่วนใหญ่ เลือกใช้ โทรศัพท์มือถือ ในรุ่นที่คนปกติทั่วไปในสังคมเลือกใช้

3.3 ฐานะทางเศรษฐกิจ

เพราะ โทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ ๆ ที่มีคุณสมบัติพิเศษเพิ่มขึ้นมาอย่างต่อเนื่อง และกำลังอยู่ในกระแสความนิยมช่วงเปิดตัวใหม่ ๆ จะมีราคาที่สูงมาก ผู้ศึกษาสังเกตพบว่าการใช้ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟนของผู้ปกครองทางการ ได้ยินที่ออกใหม่ มีคุณสมบัติพิเศษที่ทันสมัย จึงเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ใช้ เพราะผู้ปกครองทางการ ได้ยินส่วนใหญ่ยังพึ่งพาเรื่องเงินทองจากครอบครัว คนที่สามารถซื้อ โทรศัพท์ที่มีราคาสูงได้ จึงสื่อถึงเศรษฐกิจที่แตกต่างและดีกว่าเพื่อน ๆ ในกลุ่ม หรือผู้ปกครองทางการ ได้ยินคนอื่น ๆ

“โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟน ยี่ห้อ เดียว ก็มีหลายรุ่น ดังนั้นการเลือกรุ่นที่คนปกติทั่วไปนิยมใช้มากที่สุด ก็จะมีราคาที่สูงมากเช่นกัน ผู้ปกครองทางการ ได้ยินส่วนใหญ่รายได้น้อย การใช้โทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ ๆ ก็ทำให้ผู้ปกครองทางการ ได้ยินรู้สึกว่าคนคนนั้นมีฐานะที่ดี” (บุญตา ผูกโพธิ์, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้ปกครองทางการ ได้ยินจะเลือก โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟนรุ่นที่มีราคาสูงใช้ เพราะจะทำให้ตนเองเป็นส่วนหนึ่งในสังคม และได้รับการยอมรับและสนใจจากเพื่อน ๆ ในกลุ่ม” (อัญชติ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

4. คุณสมบัติพิเศษ หรือแอปพลิเคชัน (function or application)

จากการสัมภาษณ์ร่วมกับการสังเกต ผู้ศึกษาพบว่าคุณสมบัติพิเศษของ โทรศัพท์มือถือที่ผู้ปกครองทางการ ได้ยินชอบและใช้กันมากก็คือ การใช้แอปพลิเคชันโทรแบบเห็นหน้า (face to face) โดยมีความหมายนัยตรง (denotative meaning) คือเป็นเพื่อใช้ในการสื่อสารกับผู้ใช้คนอื่นแบบเห็นหน้า โดยต้องใช้กับ โทรศัพท์มือถือที่รองรับเหมือนกัน ความหมายนัยประหวัด (connotative meaning) ที่ผู้ปกครองทางการ ได้ยินให้ก็คือ

4.1 ความทันสมัย

การใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โทรแบบเห็นหน้ากันนั้น เป็นสิ่งที่ผู้ปกครองทางการได้ยินเลือกใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน เพื่อจะดูทันสมัย มากกว่าคุณสมบัติพิเศษอื่น ๆ ผู้ปกครองทางการได้ยินมีความต้องสื่อความทันสมัยโดยผ่านการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนโดยผ่านแอปพลิเคชันใหม่ ๆ

“ผมใช้แอปพลิเคชันไลน์สร้างกลุ่มเพื่อนที่เป็นผู้ปกครองทางการได้ยิน ในการสื่อสารคุยกัน แทนการนัดพบตามสถานที่ เราสามารถสื่อสารกันได้ทันที ไม่ต้องรอช่วงเวลานัดเหมือนเมื่อก่อน” (บุญตา ผูกโพธิ์, สัมภาษณ์, 2559)

“มีกลุ่มเพื่อนในที่ทำงานที่เป็นคนปกติ ก็สามารถสื่อสารให้เค้าเข้าใจได้พร้อม ๆ กัน เวลาเค้าคุยกันในกลุ่มเราก็กเข้าใจด้วย ทำให้ไม่รู้สึกรู้สึกว่าตัวเองด้อยกว่าคนอื่น” (ชาญชัย สิมะโกไทย, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้ปกครองทางการได้ยินเค้าจะใช้แอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ในการเรียกรับจ้างสาธารณะมารับตนเอง โดยไม่ต้องพึ่งคนในครอบครัว และสามารถสื่อสารกับคนขับได้ด้วยการพิมพ์ลงในแอปพลิเคชันแปลภาษา จากนั้นแอปพลิเคชันจะสื่อสารกับคนขับ” (อัญชลิ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

4.2 ความเป็นกลุ่มเดียวกัน

การใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โทรแบบเห็นหน้านั้น ผู้ปกครองทางการได้ยินจะต้องใช้สื่อสารกับผู้ที่ใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนเหมือนกันเพื่อสื่อสารกับเพื่อน ๆ ในกลุ่มได้ ดังนั้นจึงเป็นเหตุให้สมาชิกในกลุ่มจำเป็นต้องใช้ แอปพลิเคชันเดียวกัน เพื่อสื่อสารกันภายในกลุ่ม

“ผมใช้แอปพลิเคชันไลน์สร้างกลุ่มเพื่อนที่เป็นผู้ปกครองทางการได้ยิน ในการสื่อสารคุยกัน แทนการนัดพบตามสถานที่ เราสามารถสื่อสารกันได้ทันที ไม่ต้องรอช่วงเวลานัดเหมือนเมื่อก่อน” (บุญตา ผูกโพธิ์, สัมภาษณ์, 2559)

“ที่ทำงานกลุ่มเพื่อนร่วมงานเค้าจะมีไลน์กลุ่มไว้สำหรับพูดคุยกัน ผู้ปกครองทางการได้ยินที่เป็นพนักงานก็เข้าร่วมกลุ่มด้วย ทำให้สามารถสื่อสารกันได้สะดวกมากขึ้น” (วิชัย วชิรประธาน, สัมภาษณ์, 2559)

“ครอบครัวเราจะมีไลน์กลุ่มครอบครัวใช้สื่อสาร เวลาเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ก็จะรับรู้และเข้าใจตรงกันทั้งหมด ทำให้น้องไม่ต้องรู้สึกแตกต่างกับคนอื่น ๆ ในครอบครัวด้วย” (อัญชลิ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

4.3 ความเป็นคนปกติ

แอปพลิเคชันส่วนใหญ่พัฒนาขึ้นเพื่อให้ใช้งานได้สะดวกสบายขึ้น ดังนั้นคุณสมบัติพิเศษต่าง ๆ หรือแอปพลิเคชันใหม่ ๆ ที่อยู่โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนก็เป็นสิ่งที่คนปกติทั่วไปนิยมใช้กัน ดังนั้น การที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินจึงนำแอปพลิเคชันต่าง ๆ เหล่านี้มาใช้เพื่อต้องการให้เหมือนกับคนปกติทั่วไป และสามารถสื่อสารกับคนปกติทั่วไปได้อีกด้วย

“ผมใช้แอปพลิเคชันไลน์ในการสื่อสารกับเพื่อนร่วมงาน ทำให้ผมสามารถสื่อสารได้สะดวกและรวดเร็ว สามารถสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานได้เหมือนกับคนปกติทั่วไป” (ชาญชัย สิมะโกไทย, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินเค้าก็ส่งข้อความสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันกับผมได้ปกติ บางครั้งเค้ายังมาแสดงความคิดเห็นในเฟซบุ๊ก (facebook) ของผมด้วย” (วิชัย วชิรประธาน, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยิน เค้าก็เล่นเกมสในโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนแบบคนปกติทั่วไปแบบเรา” (อัญชลิ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

5. การสร้างอัตลักษณ์ของผู้บกพร่องทางการได้ยิน

จากการให้ความหมายเชิงสัญลักษณ์ของการสื่อสารผ่านทางโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน ผู้ศึกษาพบว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินมีความต้องการที่จะสร้างอัตลักษณ์ของตนเองขึ้น ซึ่งจากข้อมูลที่ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาค้นคว้ามาเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) และการใช้ประโยชน์จากโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยินนั้น ได้แสดงถึงการสร้างอัตลักษณ์ได้ 3 รูปแบบ คือ

5.1 อัตลักษณ์ในสายตาของคนปกติทั่วไปในสังคม

ผู้บกพร่องทางการได้ยินต้องการให้คนปกติทั่วไปมองกลุ่มผู้บกพร่องทางการได้ยินเป็นคนที่มีความเท่าเทียมไม่แตกต่างกันกับคนปกติทั่วไปในด้านการสื่อสาร สามารถที่จะใช้เทคโนโลยีได้เหมือนกันกับคนปกติทั่วไป ซึ่งสื่อออกมาด้วยการใช้แอปพลิเคชัน (application) บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) ในการสื่อสารที่กำลังเป็นที่นิยมใช้กันในสังคม การใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในรุ่นและยี่ห้อที่คนปกติทั่วไปนิยมใช้กัน สามารถโทรแบบเห็นหน้า (face to face) ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญของการสร้างอัตลักษณ์ของความเท่าเทียมด้านการสื่อสารในสายตาของคนปกติ เพราะ การสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนส่วนใหญ่เป็นการพิมพ์ข้อความส่งหากันทำให้ไม่สามารถบ่งบอกได้ว่าเป็นผู้บกพร่องทางการได้ยินหรือบุคคลปกติ ดังนั้นการใช้แอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ทำให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินไม่แตกต่างจากคนปกติ

“การสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันบน โทรศัพท์มือถือสมาร์ทโฟนทำให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินไม่รู้สึกรู้สึกเป็นที่จับตามองของคนปกติ” (นครินทร์ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินทุกคนต้องการให้คนปกติมองพวกเขาเป็นเหมือนคนปกติทั่วไป และการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันบน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ทำให้เค้าไม่แตกต่าง” (ศศิริธร รัชนียม, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินอาจจะสื่อสารกับคนปกติทั่วไปในสังคมได้ลำบาก และทำให้คนปกติทั่วไปรู้สึกว่าคุณมีความดีน้อยกว่าคนปกติ” (พัชรียา ศรีมั่งมี, สัมภาษณ์, 2559)

5.2 อัตลักษณ์ในสายตาของผู้บกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน

ผู้ศึกษาพบว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ค่อยดี ขาดความสามารถด้านการสื่อสารที่มีไม่เท่าเทียมกัน ดังนั้นการมีหรือการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) ของผู้บกพร่องทางการได้ยิน จึงเป็นการสร้างอัตลักษณ์ทางด้านฐานะทางเศรษฐกิจ สถานะทางสังคม ทั้งในแง่ของการศึกษา ภาษาที่ใช้สื่อสารได้เป็นอย่างดี และความสามารถในการใช้เทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้เทียบเท่ากับคนปกติทั่วไป และผู้บกพร่องทางการได้ยินคนใดมีทักษะการสื่อสารที่ดี เป็นผู้นำด้านการใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ การใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนรุ่นปัจจุบันหรือรุ่นที่เพิ่งออกมาใหม่ ก็จะได้รับยกย่องจากกลุ่มผู้บกพร่องทางการได้ยินให้เป็นหัวหน้ากลุ่ม หรือเป็นผู้นำกลุ่มไปโดยปริยาย

“เวลามีโทรศัพท์รุ่นใหม่ ๆ ที่กำลังออกมา เพื่อน ๆ จะพูดถึงกัน แล้วถ้าใครที่ซื้อมาก่อนก็จะได้รับความสนใจอย่างมาก และจะได้รับการยอมรับจากเพื่อนๆ” (นครินทร์ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

5.3 อัตลักษณ์เฉพาะกลุ่มของผู้บกพร่องทางการได้ยิน

ถึงแม้ว่าเทคโนโลยีด้านการสื่อสารจะทำให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินสามารถสื่อสารกันได้สะดวกและง่ายมากขึ้นด้วยการสื่อสารผ่านทางแอปพลิเคชันบน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ดังนั้นการสื่อสารของผู้บกพร่องทางการได้ยินก็ควรที่จะแพร่กระจายไปสู่การสื่อสารกับคนปกติทั่วไปมากขึ้น แต่สิ่งที่ผู้ศึกษาพบจากการสัมภาษณ์ผู้บกพร่องทางการได้ยินและการสังเกตพฤติกรรมสื่อสารของผู้บกพร่องทางการได้ยิน พบว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่เลือกที่จะสื่อสารกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเหมือนกัน โดยการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันบน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนทั้งการส่งข้อความ และการโทรแบบเห็นหน้าเพื่อสามารถใช้ภาษามือในการสื่อสาร

“เวลาอยู่รวมกลุ่มกัน จะชอบใช้โทรแบบวิดีโอคุยกับเพื่อนที่ไม่ได้มารวมกลุ่มด้วย โดยไม่ต้องรู้สึกว่าคุณโดนจับจ้อง หรือโดนจับจ้องจากคนปกติทั่วไป” (ศศิริธร รัชนียม, สัมภาษณ์, 2559)

จากพฤติกรรมการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนที่ผู้ปกครองทางการได้ยินเลือกที่จะสื่อสารกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเหมือนกันมากกว่าการสื่อสารกับคนปกตินั้น อาจจะเป็นเพราะการสื่อสารของผู้ปกครองทางการได้ยินกับคนปกติยังมีความแตกต่างด้านไวยากรณ์ และความเท่าเทียม เนื่องจากผู้ปกครองทางการได้ยินจะรู้สึกว่าผู้คนปกติมีความเหนือกว่าในด้านการสื่อสาร สะท้อนให้เห็นถึงการสร้างอัตลักษณ์ในกลุ่มผู้ปกครองทางการได้ยินดังนี้

5.3.1 การสร้างอัตลักษณ์ด้วยความเสมอภาค (equal sharing)

ความเสมอภาคของการสื่อสารของในความหมายของผู้ปกครองทางการได้ยินเกิดจากการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนนั้น ไม่ได้หมายความว่าโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนทำให้ผู้ปกครองทางการได้ยินสามารถสื่อสารด้วยการพูดเหมือนคนปกติ แต่สำหรับคนกลุ่มนี้มองว่าเมื่อพวกเขามีโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน พวกเขาจะสามารถสื่อสารกับใครก็ได้ไม่จำกัดเฉพาะผู้ปกครองทางการได้ยินด้วยกันหรือกับผู้รู้ภาษามือเท่านั้น ผู้ปกครองทางการได้ยินยังสามารถสื่อสารกับคนปกติได้ด้วยการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ซึ่งผู้ปกครองทางการได้ยินคิดในลักษณะของการเปรียบเทียบว่า ผู้ปกครองทางการได้ยินสามารถสื่อสารกับคนอื่นได้โดยการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนได้เหมือนกับคนปกติทั่วไปเพียงแต่ผู้ปกครองทางการได้ยินไม่สามารถสื่อสารกับคนอื่นได้โดยการพูดคุยเท่านั้นเอง

“สามารถสื่อสารกับเพื่อนที่ทำงานที่เป็นคนปกติได้โดยการสื่อสารผ่านทางแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน แม้จะไม่ได้สื่อสารกันด้วยการพูดคุยก็สามารถสื่อสารกันได้เข้าใจ” (ศศิริธร รัชนีนิยม, สัมภาษณ์, 2559)

“ผมคิดว่าการสื่อสารกับคนปกติผ่านทางแอปพลิเคชันโดยไม่ต้องผ่านล่าม ทำให้สามารถสื่อสารโต้ตอบกันได้เหมือนคนปกติคุยกัน” (ชาญชัย สิมะโกไทย, สัมภาษณ์, 2559)

“สามารถสื่อสารกับคนในครอบครัวได้โดยผ่านแอปพลิเคชัน สามารถสื่อสารตอบโต้กันได้ทันที” (อัญชลี มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

5.3.2 การสร้างอัตลักษณ์จากการสื่อความหมายร่วมกัน (shared meaning)

การสื่อสารร่วมกัน การสร้างกลุ่มของผู้ปกครองทางการได้ยิน การสร้างสังคมการสื่อสารผ่านทางแอปพลิเคชัน (application) บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) ของผู้ปกครองทางการได้ยินด้วยกัน เป็นการสร้างอัตลักษณ์ของผู้มีแนวความคิดเหมือนกัน พูดจาภาษาเดียวกัน มีความบกพร่องเหมือนกัน โดยเฉพาะเมื่อมีความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เหมือนกันแล้วมีโอกาสได้สื่อสารกัน ผ่านทางแอปพลิเคชัน (application) ได้โดยตรงนั้น จะยิ่งทำให้ผู้ปกครองทางการได้ยินได้ร่วมแลกเปลี่ยนความคิดและความรู้สึกร่วมกันมากขึ้น

5.3.3 การสร้างอัตลักษณ์ของความเป็นกลุ่มเดียวกัน

ผู้บกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่เลือกที่จะสื่อสารกับผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเหมือนกัน ถึงแม้ว่าการสื่อสารผ่านทางแอปพลิเคชัน (application) บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) จะสามารถสื่อสารกับคนปกติได้ก็ตาม เพื่อแสดงถึงความเป็นสมาชิกหรือเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ซึ่งการรวมกลุ่มของผู้บกพร่องทางการได้ยินนั้น สมาชิกในกลุ่มมักจะเป็นผู้บกพร่องทางการได้ยินเหมือนกัน เพื่อการสื่อสารที่เข้าใจความหมายเหมือนกันและเปลี่ยนความรู้ใหม่ ๆ ให้แก่กัน

“ส่วนใหญ่ผมจะสื่อสารกับคนปกติในเรื่องสำคัญ แต่ส่วนใหญ่จะสื่อสารกับเพื่อนที่เป็นผู้บกพร่องทางการได้ยินเหมือนกันมากกว่า เพราะจะใช้การโทรแบบเห็นหน้าแล้วคุยกันด้วยภาษามือจะเข้าใจและได้รสชาติในการสื่อสารมากกว่าการพิมพ์ข้อความ” (ชาญชัย สิมะโกไทย, สัมภาษณ์, 2559)

ข้อมูลจากการวิจัยพบว่า การให้ความหมายในเชิงสัญลักษณ์ต่อการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) และการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชัน (application) บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) ในกลุ่มผู้บกพร่องทางการได้ยินนั้น ได้ถูกสร้างขึ้นมากมาย เช่น ยี่ห้อของโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน รุ่นของโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน คุณสมบัติพิเศษ เป็นต้น รวมถึงการสร้างอัตลักษณ์ด้านต่าง ๆ ขึ้นมา สะท้อนให้เห็นว่าผู้บกพร่องทางการได้ยินได้ให้ความสำคัญต่อคุณค่าด้านสัญลักษณ์ (sign value) ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการอยู่ในกระแสวัฒนธรรมประชานิยม (popular culture) เพราะจากการศึกษาของผู้วิจัยตั้งแต่พฤติกรรมการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนและการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชัน (application) บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) ของผู้บกพร่องทางการได้ยิน จะพบว่า การสื่อสารผ่านทางโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) มีคุณค่าในเชิงประโยชน์ใช้สอย (use value) ซึ่งก่อให้เกิดความสะดวกในการสื่อสาร โดยผู้บกพร่องทางการได้ยินได้นำเทคโนโลยีเหล่านี้มาใช้ในการสื่อสารและทำให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้มากขึ้น โดยเฉพาะกับคนปกติโดยไม่ต้องอาศัยล่ามในการแปลภาษามือ

ผู้บกพร่องทางการได้ยินได้ให้ความสำคัญกับประโยชน์ของการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) เพราะการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชัน (application) บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) ทำให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินสามารถสื่อสารได้เหมือนกับคนปกติทั่วไปและทำให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินรู้สึกเท่าเทียมกับคนปกติ

ตอนที่ 3 ปัจจัยที่ทำให้การสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smart Phone) ของผู้ปกครองทางการได้ยืมเป็นสื่อวัฒนธรรมประชานิยม (popular culture)

จากการที่ผู้ศึกษาได้เข้าไปเก็บข้อมูลในพื้นที่ซึ่งเป็นแหล่งรวมตัวของผู้ปกครองทางการได้ยืมทำให้ผู้ศึกษาทราบว่า ข้อมูลเบื้องต้นที่ผู้ศึกษาอ่านพบในงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ผู้ปกครองทางการได้ยืมผู้ปกครองทางการได้ยืมมีการสื่อสารผ่านการพิมพ์ข้อความนั้นเป็นความจริง

การลงพื้นที่เก็บข้อมูลและสังเกตการรวมกลุ่มของผู้ปกครองทางการได้ยืม ผู้ศึกษาพบว่า มีผู้ปกครองทางการได้ยืมจำนวนมากใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน หรือจะกล่าวได้ว่า ผู้ปกครองทางการได้ยืมเกือบทุกคนใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน และทุกคนที่โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนจะใช้แอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ

โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) กลายเป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารของผู้ปกครองทางการได้ยืมเป็นอย่างมาก ทั้งการใช้แอปพลิเคชันในการสื่อสารและการใช้แอปพลิเคชันอื่น ๆ การช่วยให้การดำเนินชีวิตของผู้ปกครองทางการได้ยืมสะดวกมากขึ้น ดังนั้นการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือของผู้ปกครองทางการได้ยืมจึงไม่เป็นวัฒนธรรมนิยม ซึ่ง อธิชาเบธ แมนนิง ได้กล่าวว่า popular culture คือ “สิ่งที่เป็นที่นิยมและอยู่ในความสนใจหรือการรับรู้ของผู้คน โดย Popular Culture นั้นจะต้องเป็นสิ่งที่ง่ายและไม่ซับซ้อนรวมทั้งเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของพวกเขา”

ซึ่งปัจจัยที่ทำให้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) ได้รับความสนใจ รักรู้จนกลายเป็นสิ่งที่มีความง่ายและไม่ซับซ้อน สำหรับผู้ปกครองทางการได้ยืม ประกอบไปด้วย 6 ปัจจัยที่สำคัญดังนี้

1. ปัจจัยด้านเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้ปกครองทางการได้ยืม

ในอดีตเทคโนโลยีด้านการสื่อสารยังไม่ได้มีการพัฒนาเพื่อให้สามารถใช้งานได้สะดวกสบายอย่างเช่นในปัจจุบันนี้ ผู้ปกครองทางการได้ยืมจึงไม่นิยมใช้โทรศัพท์มือถือในการติดต่อสื่อสารมากนัก จนกระทั่งเทคโนโลยีด้านการสื่อสารได้พัฒนาขึ้นอย่างมาก ทำให้เครื่องมือสื่อสารสามารถอำนวยความสะดวกให้กับผู้คนในสังคมได้อย่างมาก ดังนั้นผู้ปกครองทางการได้ยืมจึงสามารถนำเทคโนโลยีด้านการสื่อสารเหล่านี้มาประยุกต์ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันได้ง่ายและสะดวกรวดเร็วมากขึ้นและยังทำให้ผู้ปกครองทางการได้ยืมสามารถติดต่อสื่อสารกับคนปกติได้โดยไม่ต้องอาศัยคนแปลภาษามืออีกด้วย

จากกรณีดังกล่าวนี้ผู้ศึกษาสามารถนำมาวิเคราะห์ลักษณะการยอมรับนวัตกรรมของผู้บกร่องทางการไ้ยีน อันเกิดจากปัจจัยด้านเทคโนโลยีการสื่อสารได้ดังนี้

1.1 การรับรู้ (awareness)

การรับรู้ด้านเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านทางแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของผู้บกร่องทางการไ้ยีน เกิดขึ้นจากพฤติกรรมชอบดูโทรทัศน์และการใช้อินเตอร์เน็ตเนื่องจากข้อมูลที่ผู้ศึกษาได้ทำการสัมภาษณ์ผู้บกร่องทางการไ้ยีนพบว่า ผู้บกร่องทางการไ้ยีนส่วนใหญ่รู้จักแอปพลิเคชันจากการใช้อินเตอร์เน็ตและการชมโทรทัศน์ ซึ่งเป็นการรับรู้ในลักษณะของสื่อรูปภาพและข้อความรายละเอียดซึ่งทำให้ผู้บกร่องทางการไ้ยีนสามารถศึกษาข้อมูลของโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนได้ด้วยตนเอง

“ที่ทำงานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เวลาใช้งานอินเตอร์เน็ตจะเห็นการโฆษณาของโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ๆ ทางอินเตอร์เน็ตเสมอ” (ชาญชัย สิมะโกไทย, สัมภาษณ์, 2559)

“เวลามีโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ๆมา จะมีการโฆษณาในโทรทัศน์ ทำให้รู้ว่าโทรศัพท์ยี่ห้อนี้กำลังมีรุ่นใหม่มา” (ศศิริธร รัชนีนิม, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกร่องทางการไ้ยีนจะข่าวสารเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ ๆ จากทางอินเตอร์เน็ตและโทรทัศน์” (วิชัย วชิรประธาน, สัมภาษณ์, 2559)

1.2 ความสนใจ (interest)

เมื่อผู้บกร่องทางการไ้ยีนรับรู้ข้อมูลบางส่วนเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ ๆ จากการชมโทรทัศน์และอินเตอร์เน็ตแล้ว ผู้บกร่องทางการไ้ยีนจะทำการศึกษารายละเอียดโดยการหาข้อมูลเพิ่มเติมจากเว็บไซต์ของโทรศัพท์มือถือรุ่นที่ตนสนใจ เปรียบเทียบรุ่นอื่น ๆ เพราะยิ่งคุณสมบัติดีกว่ารุ่นก่อนหน้ามากเท่าไรจะยิ่งทำให้เกิดความสนใจในการเลือกซื้อโทรศัพท์มือถือรุ่นนั้น ๆ มากยิ่งขึ้น

“ก่อนการตัดสินใจซื้อโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ ๆ จะหาข้อมูลจากอินเตอร์เน็ตเพราะในอินเตอร์เน็ตจะเขียนบอกรายละเอียด คุณสมบัติใหม่ๆ และวิธีการใช้ไว้ เพื่อให้การตัดสินใจซื้อโทรศัพท์มือถือในแต่ละครั้งง่ายขึ้น” (ชาญชัย สิมะโกไทย, สัมภาษณ์, 2559)

“เมื่อเห็นแล้วสนใจจะไปศึกษาข้อมูลต่อทางอินเตอร์เน็ตก่อน จากนั้นจะไปปรึกษาเพื่อนในกลุ่ม” (ศศิริธร รัชนีนิม, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกร่องทางการไ้ยีนจะแวะมาที่ศูนย์บริการเพื่อมาติดตามข่าวสารเกี่ยวกับโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ ๆ เสมอ” (วิชัย วชิรประธาน, สัมภาษณ์, 2559)

1.3 การประเมิน (evaluation)

การประเมินจะขึ้นในลักษณะของการสอบถามและคำบอกเล่าของเพื่อน ๆ หรือผู้ที่มีประสบการณ์ในการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนยี่ห้ออื่น ๆ ว่าใช้แล้วเป็นอย่างไร มีคุณสมบัติอะไรใหม่ การใช้แอปพลิเคชันเป็นอย่างไร สามารถรองรับสัญญาณได้ดีไหม

“เมื่อดิฉันถามเพื่อนในกลุ่มแล้ว เพื่อนให้คำแนะนำที่ดี ทำให้ดิฉันสามารถตัดสินใจซื้อได้ง่ายมากขึ้น” (ศศิริธ รัชนียม, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้ปกครองทางการได้ยินจะศึกษาคุณสมบัติของ โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ที่ตัวเองใช้อยู่ อย่างละเอียด ก่อนตัดสินใจว่าจะเปลี่ยนดีหรือไม่” (อัญชลี มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้ปกครองทางการได้ยื่นเค้าจะดูรายละเอียดว่ารองรับแอปพลิเคชันที่เค้าใช้ได้ดีแค่ไหน และสามารถรองรับสัญญาณได้ดีแค่ไหนก่อนตัดสินใจ” (ณัฐพินต์ สกฤตวิเศษ , สัมภาษณ์, 2559)

1.4 การลองปฏิบัติใช้ (trial)

ปัจจุบันเทคโนโลยีด้านการสื่อสารได้มีการพัฒนาขึ้นอย่างมาก ทำให้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนมีการพัฒนามากมาย บริษัทผลิตโทรศัพท์มือถือได้เกิดขึ้นมากมาย ดังนั้นการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนในแต่ละยี่ห้อ แต่ละรุ่นจะมีความแตกต่างกัน โอกาสที่โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ เมื่อมีคุณสมบัติที่ดี น่าสนใจ จะทำให้ผู้ปกครองทางการได้ยินมีความต้องการใช้ ซึ่งอาจจะเป็นยี่ห้อใหม่ ๆ ที่ผู้ปกครองทางการได้ยินไม่เคยใช้มาก่อน ดังนั้นผู้ปกครองทางการได้ยินบางคนจึงได้ไปทดลองใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนตามศูนย์บริการโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนยี่ห้ออื่น ๆ ก่อนการตัดสินใจซื้อเพื่อให้แน่ใจว่าเมื่อตัดสินใจซื้อมาแล้วจะสามารถใช้งานได้จริง ตามที่เห็นโฆษณาทางโทรทัศน์หรืออินเทอร์เน็ต รวมถึงผู้ปกครองทางการได้ยินจะได้ศึกษาวิธีการใช้แอปพลิเคชันก่อนการใช้งานจริงได้อีกด้วย

“ก่อนผมจะซื้อโทรศัพท์แต่ละครั้ง จะไปทดลองใช้ที่ศูนย์บริการตามห้างสรรพสินค้า ก่อนหลายวันเพื่อศึกษารายละเอียดตามที่ได้คุยกับเพื่อน ก่อนการตัดสินใจซื้อ” (ชาญชัย สิมะโกไทย์, สัมภาษณ์, 2559)

“น้องชายจะลองใช้โทรศัพท์มือถือของคนในครอบครัวที่เพิ่งซื้อรุ่นใหม่มา จากนั้นเมื่อเค้าเข้าใจเค้าจะซื้อเป็นของตัวเอง” (อัญชลี มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้ปกครองทางการได้ยินจะมาทดลองใช้และสอบถามก่อนซื้อ ไปใช้ ประมาณ 1 สัปดาห์ โดยจะเลือกโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนรุ่นที่ออกใหม่ และมีคุณสมบัติที่โดดเด่นกว่ารุ่นอื่น ๆ เช่นความชัดของกล้องหน้าและกล้องหลัง” (ธวัชชัย ประเสริฐพงษ์, สัมภาษณ์, 2559)

1.5 การยอมรับปฏิบัติการ (adoption)

การยอมรับปฏิบัติจะเกิดขึ้นต่อเนื่องจากการยอมรับนวัตกรรมในส่วนต่าง ๆ ที่ผ่านมา ไม่ว่าจะเป็นการรับรู้ ความสนใจ การประเมินผล การลองปฏิบัติใช้ และมาถึงการยอมรับปฏิบัติการของผู้ปกครองทางการได้ยิน นั่นก็คือการตัดสินใจซื้อและการใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน โดยกาสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันบน โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

“เมื่อศึกษารายละเอียด และได้ทดลองใช้ที่ศูนย์บริการแล้ว ผมถึงจะตัดสินใจว่าจะซื้อโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนรุ่นใหม่ดีหรือไม่” (ชาอุชัย สิมะโกโดย, สัมภาษณ์, 2559)

“บางครั้งเค้าทดลองใช้ แล้วเค้าคิดว่ามันเหมือนกับรุ่นที่เค้าใช้อยู่เค้าก็จะยังไม่เปลี่ยนโทรศัพท์มือถือของเค้า” (ธวัชชัย ประเสริฐพงษ์, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้ปกครองทางการได้ยินจะมาบอกว่าจะเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ก็ต่อเมื่อเค้าได้ทดลองใช้ เค้าจะรู้รายละเอียดเยอะมาก เค้าศึกษามาอย่างดีแล้วก่อนที่จะตัดสินใจซื้อโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในแต่ละรุ่น” (วิชัย วชิรประธาน, สัมภาษณ์, 2559)

ดังนั้นสิ่งหนึ่งที่ทำให้จำนวนผู้ปกครองทางการได้ยินใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนเพิ่มมากขึ้น ก็คือการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีที่ทำให้สามารถสื่อสารกันผ่านทางแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน จึงทำให้ผู้ปกครองทางการได้ยินสามารถใช้แอปพลิเคชันในการสื่อสารผ่านทางโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนกับคนปกติทั่วไปและกับผู้ปกครองทางการได้ยินด้วยกันเองได้ รวมทั้งคุณสมบัติใหม่ ๆ ที่ทำให้การสื่อสารของผู้ปกครองทางการได้ยินมีความสะดวกมากขึ้น เช่น การโทรแบบเห็นหน้า (face to face) ทำให้ผู้ปกครองทางการได้ยินสามารถสื่อสารกับผู้ปกครองทางการได้ยินด้วยกันเองโดยการใช้ภาษามือซึ่งจะทำให้พวกเขาเข้าใจและรับรู้ถึงความรู้สึกได้มากกว่าการพิมพ์ส่งข้อความในการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน

2. ปัจจัยด้านราคาของโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน (smartphone) และสถานทางการเงินของผู้ปกครองทางการได้ยิน

ปัจจุบันโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนเป็นปัจจัยสำคัญในการใช้ติดต่อสื่อสาร และด้วยเทคโนโลยีมีการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วและช่วยอำนวยความสะดวกในการใช้ชีวิตประจำวันให้แก่คนปกติทั่วไปได้เป็นอย่างมาก สำหรับผู้ปกครองทางการได้ยินก็เช่นกัน

เมื่อผู้ปกครองทางการได้ยินต้องการสื่อสารกับผู้อื่น สามารถสื่อสารผ่านทางแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน ได้ในทันที จึงทำให้ผู้ปกครองทางการได้ยินใช้การสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนมากขึ้น

อีกทั้งราคาโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนในปัจจุบันที่มีมากมายหลากหลายยี่ห้อ นั้น ได้มีการแข่งขันกันมากขึ้น จึงทำให้ราคาโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนมีราคาที่ต่ำลง หรือมีรุ่นที่ราคาไม่สูง จึงทำให้ผู้ปกครองทางการได้ยินสามารถซื้อโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ และด้วยค่าบริการรายเดือนในปัจจุบันที่มีราคาต่ำลง มีการส่งเสริมการขายต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้ใช้มีค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือนถูกลงนั้น ก็เป็นอีกปัจจัยที่ทำให้ผู้ปกครองทางการได้ยิน ที่ส่วนใหญ่ที่เป็นผู้มีรายได้น้อยนั้น เลือกใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน เพื่อช่วยในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นด้วย

จากการสัมภาษณ์ผู้ปกครองทางการได้ยิน พบว่า ผู้ปกครองทางการได้ยินส่วนใหญ่เป็นผู้มีรายได้น้อย รายได้เฉลี่ยอยู่ประมาณ 5,000 - 15,000 บาท มีจำนวนน้อยมากที่จะมีรายได้เฉลี่ย 15,000 บาท ขึ้นไป และส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นหรือเพิ่งเริ่มต้นทำงาน รายได้เฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 7,000 - 9,000 บาท ดังนั้น ผู้ปกครองทางการได้ยินที่จะใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนที่มีราคาสูง หรือรุ่นใหม่ ๆ จะเป็นผู้ที่มีรายได้สูงหรือมีครอบครัวซื้อให้

“ผมทำงานบริษัทเอกชน ได้เงินเดือนเฉลี่ย 2 หมื่น บาท ผลเลือกใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนรุ่นที่ออกใหม่เสมอ เพราะโทรศัพท์รุ่นใหม่ ๆ ส่วนใหญ่จะคุณสมบัติพิเศษใหม่ ๆ ทำให้ใช้งานได้ง่ายขึ้น” (ชาญชัย สิมะโกไทย, สัมภาษณ์, 2559)

“ค่าบริการโทรศัพท์ตอนนี้ เลือกเป็นแพ็คเกจ อินเทอร์เน็ตอัลลิมีเตด 299 บาท ต่อเดือน สามารถสื่อสารกับคนอื่น ๆ ได้ตลอดผ่านทางแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟน” (นกรินทร์ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

“ทางครอบครัวจะซื้อโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ ที่มีคุณสมบัติด้านการสื่อสารแบบวิดีโอคอลให้กับผู้ปกครองทางการได้ยิน เพราะนอกจากผู้ปกครองทางการได้ยินจะสื่อสารกับกลุ่มเพื่อนได้แล้ว ยังสามารถสื่อสารกับผู้ปกครองหรือคนในครอบครัวได้สะดวกมากขึ้น” (อัญชลี มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

ดังนั้น ปัจจัยเรื่องสถานภาพทางการเงินจึงมีผลต่อการเลือกใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนของ ผู้ปกครองทางการได้ยินว่าคนคนนั้นจะสามารถซื้อโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ตโฟนได้เร็วกว่าเพื่อนในกลุ่มหรือไม่ หรือ ได้ใช้โทรศัพท์มือถือที่มียี่ห้อหรือรุ่นที่แพง ๆ จนเป็นผู้นำกลุ่ม

3. ปัจจัยเรื่องครอบครัว

ผู้บกพร่องทางการได้ยินมีภาษาในการสื่อสารที่ไม่เหมือนกับคนปกติทั่วไป ดังนั้นการสื่อสารโดยไม่รู้หลักการใช้ภาษาที่ถูกต้องทำให้การสื่อสารระหว่างผู้บกพร่องทางการได้ยินกับคนในครอบครัวที่เป็นคนปกตินั้น ไม่สะดวกเท่าไรนัก

“ครอบครัวของผมเป็นคนปกติทั้งหมด เวลาสื่อสารด้วยการใช้ภาษาของคนในครอบครัวจะใช้ภาษาร่างกาย บางครั้งผมจะไม่เข้าใจ เมื่อก่อนต้องใช้การเขียนโต้ตอบ แต่ก็สื่อสารได้เฉพาะอยู่ใกล้ๆ เท่านั้น แต่ตอนนี้มีโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟนทำให้ผมสามารถสื่อสารกับครอบครัวได้แม้จะไม่ได้อยู่ใกล้ ๆ กัน” (กรกนก ศรีสุขสม, สัมภาษณ์, 2559)

“พวกเราจะสื่อสารกับผู้บกพร่องทางการได้ยินในครอบครัวด้วยการสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟน เพราะสื่อสารได้สะดวก รวดเร็ว และเข้าใจกันง่ายกว่าการใช้ภาษามือ ทางครอบครัวได้มีการฝึกภาษามือบ้างแต่การสื่อสารในชีวิตจริง ไม่ได้ใช้ตลอดทำให้เวลาสื่อสารกันจริง ๆ จะเข้าใจกันยากมาก การสื่อสารผ่านแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟนจะทำให้การสื่อสารของพวกเรา เข้าใจกันได้ดีกว่า” (วิชัย วชิรประธาน, สัมภาษณ์, 2559)

เมื่อผู้บกพร่องทางการได้ยิน นำการสื่อสารผ่านทางแอปพลิเคชันต่าง ๆ บนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟน มาเป็นเครื่องมือในการช่วย สื่อสารกับบุคคลในครอบครัวนั้น ทำให้สามารถสื่อสารกันได้สะดวกและเข้าใจกันมากขึ้น เพราะคนในครอบครัวของผู้บกพร่องบางคนก็ไม่มีภาษามือในการสื่อสารที่ถูกต้อง ดังนั้นผู้บกพร่องทางการได้ยินและคนในครอบครัวสามารถสื่อสารกันได้สะดวกมากขึ้น

4. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมของผู้บกพร่องทางการได้ยิน

ผู้บกพร่องทางการได้ยินเป็นกลุ่มคนที่ชอบรวมกลุ่ม การอยู่ด้วยกันทำให้รู้สึกถึงความ เป็นพวกเดียวกันและได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง ดังนั้นรูปแบบการดำเนินชีวิตของบุคคลต่าง ๆ ที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินติดต่อสื่อสารด้วยจะส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตของผู้บกพร่องทางการได้ยินด้วย ไม่เว้นแม้แต่เรื่องการใช้แอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ท โฟน

“เพื่อนที่ทำงานส่วนใหญ่จะสื่อสารกับผ่านแอปพลิเคชันต่าง ๆ ผมก็สามารถสื่อสารกับเพื่อน ๆ ในที่ทำงานได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยล่ามภาษามือ” (กรกนก ศรีสุขสม, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินเค้าจะชอบเล่นพวก โซเชียลเน็ตเวิร์คมาก เพราะอาจจะทำให้เค้ารู้สึกกลมกลืนกับคนปกติทั่วไป เค้าสามารถแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ สามารถสื่อสารกับคนอื่น ๆ ได้ตลอดเวลา โดยที่คนปกติไม่มองว่าเค้าคือคนพิการ” (วิชัย วชิรประธาน, สัมภาษณ์, 2559)

ด้วยผู้บกพร่องทางการได้ยินที่ต้องทำงานร่วมกับคนปกติ ยิ่งทำให้เขาจำเป็นต้องมีโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนเพื่อใช้ในการสื่อสารและเข้าสังคมกับคนปกติคนอื่นได้ เพราะการเข้าไปทำงานในบริษัทหรือหน่วยงานต่าง ๆ ไม่ได้มีบุคลากรที่สามารถสื่อสารโดยใช้ภาษามือที่ถูกต้อง แต่จะเป็นการสื่อสารด้วยภาษามือแบบธรรมชาติ ดังนั้นการสื่อสารผ่านทางแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน จึงทำให้ผู้บกพร่องทางการได้ยินสามารถเป็นส่วนหนึ่งของสังคมเพื่อนร่วมงานที่สื่อสารกันได้ ทุกที่ ทุกเวลา

นอกจากนี้การใช้โทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนยังมีส่วนส่งเสริมให้ผู้บกพร่องทางการได้ยิน รู้สึกได้รับการยอมรับจากสังคมของผู้บกพร่องทางการได้ยินด้วยกัน ซึ่งมักมองว่า คนที่มีโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนรุ่นใหม่ ๆ ยี่ห้อแพง ๆ คือ คนที่มีฐานะดี

5. ปัจจัยด้านความต้องการเหมือนคนปกติ

ผู้บกพร่องทางการได้ยินต้องอยู่ในสังคมร่วมกับคนปกติ การทำตัวให้เหมือนกับคนปกติหรือเกิดความแตกต่างน้อยที่สุด เพื่อให้เกิดความกลมกลืนกับคนปกติและช่วยลดจุดด้อยของตนเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินต้องการ ซึ่งสิ่งหนึ่งที่ช่วยได้ก็คือ การสื่อสารผ่านทางแอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟน เหมือนคนปกติ ผู้บกพร่องทางการได้ยินสามารถสื่อสารเองได้โดยไม่ต้องพึ่งพาลำ เพราะการส่งข้อความผ่านทางแอปพลิเคชันไม่ได้สร้างความแตกต่างให้ผู้บกพร่องทางการได้ยิน เพราะคนปกติทั่วไปก็นิยมใช้แอปพลิเคชันบนโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนในการส่งข้อความเช่นกัน

“พวกเราไม่อยากให้คนปกติทั่วไป มองว่าเราเป็นคนพิการ ‘ไม่มีความสามารถ’ (กรกนก ศรีสุขสม, สัมภาษณ์, 2559)

“ผู้บกพร่องทางการได้ยินเค้าจะต้องการปฏิบัติตนให้เหมือนคนปกติทุกอย่าง ไม่อยากให้คนในครอบครัวมองว่าเค้าด้อยกว่าพี่น้องคนอื่น ๆ เค้าจะสามารถใช้โทรศัพท์มือถือในการสื่อสารได้ดี และเค้าจะสื่อสารตอบโต้กลับอย่างรวดเร็ว โทรศัพท์มือถือเค้าเปิดเสียงเวลาแจ้งเตือนต่าง ๆ ด้วย” (อัญชติ มีสุข, สัมภาษณ์, 2559)

6. ปัจจัยที่เกิดจากการโฆษณาและการประชาสัมพันธ์

การโฆษณาประชาสัมพันธ์ของบริษัทผู้ผลิตโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนและผู้ให้บริการเครือข่าย เป็นสิ่งที่ส่งผลต่อการรับรู้ของผู้บกพร่องทางการได้ยิน

ดังนั้นสื่อโฆษณา ประชาสัมพันธ์ จึงเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นการรับรู้ข้อมูลและความต้องการการซื้อโทรศัพท์มือถือแบบสมาร์ทโฟนของผู้บกพร่องทางการได้ยิน ถึงแม้ว่าการโฆษณาประชาสัมพันธ์จะไม่เคยกล่าวถึงคุณสมบัติ ที่ผู้บกพร่องทางการได้ยินสามารถนำไปใช้ให้เกิด

ประโยชน์ได้ แต่การรับรู้ข้อมูลของผู้ปกครองทางการได้ยินได้รับอย่างต่อเนื่องและมีความถี่ จนทำให้เกิดความสนใจ คำนึงว่าอ่านรายละเอียดและเรียนรู้วิธีการใช้ เพื่อช่วยในการตัดสินใจซื้อ

“ผมจะเห็นโทรศัพท์แบบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ๆ จากการทางอินเทอร์เน็ต ป้ายตามข้างทางบ้าง แล้วผมก็จะทำการค้นหา ติดตามข่าวสารจากทางอินเทอร์เน็ต” (ชาญชัย สิมะโกไทย, สัมภาษณ์, 2559)